

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV
EVANGELICKÁ

ČESKÝ BRATR

TÉMA

JEŽÍŠOVO UČENÍ

- 8 Rozhovor s religionistou Zdeňkem Vojtíškem – R. Mazur
- 15 Milujte své nepřátele – J. Šamšula
- 23 Rozhovor s výpomocnou kazatelkou Kateřinou Vojkůvkovou – A. Rozbořilová
- 37 Rozhovor s narativním designérem Jiřím B. Kotherou – A. Rozbořilová

KONFERENCE KE DNI ZEMĚ STŘEŽIT A OBDĚLÁVAT?

Jiří Nečas: Bůh miluje svět

Po roce 1989 roste v církvích vědomí odpovědnosti za životní prostředí. Vzrostlo i ve společnosti, avšak velmi nedůsledně. Ježíšův hodnotový systém nabízí řešení. On je Cesta (i Pravda, i Život).

22. dubna 2026
19.00–21.00 hod.

ONLINE

Představení

a nabídka přednášek s ekologickými tématy pro sbory ČCE

Přihlašte se na:
<https://1url.cz/@ekonference>

TÉMA

- 7 Biblická úvaha – *M. Kadlecová*
- 8 Rozhovor s religionistou Zdeňkem Vojtíškem – *R. Mazur*
- 12 Boží království jako náprava věcí lidských – *J. Mrázek*
- 14 Křesťanské hodnoty ano, nebo ne? – *D. Ženatý*
- 15 Milujte své nepřátele – *J. Šamšula*
- 17 Otázka na tělo – *E. Karásková*

MOJE CÍRKEV

- 23 Rozhovor s Kateřinou Vojkůvkovou – *A. Rozbořilová*
- 26 Péče o druhé i sebe samé – *M. Drdová*
- 27 Anketa o reformě seniorátů – *A. Rozbořilová*
- 29 Porada mládeže 2026 – *K. Bubeníková*
- 30 Konference v Senátu patřila neviditelným hrdinům – *A. Rozbořilová*
- 32 One Day Café – *O. Kolář*

DIAKONIE

- 34 Otevřeno o víkendů a pomoc s bydlením – *A. Šůra*

SLOVO

- 37 Rozhovor s narativním designérem Jiřím B. Kotherou – *A. Rozbořilová*
- 41 Vážení a milí přátelé... – *A. Koukol*
- 42 Beze studu, ale ne bez napětí – *P. Hanych*
- 43 Já a povolání, povolání a já? – *T. Pikous*
- 44 Jednoduchá, prostinká víra – *A. Šnoblová*
- 45 Poslední slovo – *A. Koukol*

ÚVODNÍK

Velká noc?

Víte, proč se Velikonoce jmenují Velikonoce? Není to žádný chyták, etymologie českého výrazu pro největší křesťanský svátek je nasnadě – „veliká noc“ (původně singulár). Obdobné tvary jsou doloženy i v dalších slovanských jazycích, např. polštině (*Wielkanoc*) nebo slovinštině (*Velika noč*). A skutečně – motivů noci či temnoty se ve velikonočním příběhu objevuje mnoho. Tím nejvýraznějším biblickým je bezesporu noc v Getsemanské zahradě, kdy se odehrála poslední večeře, Ježíšovo zatčení, a než zakokrhal kohout, stihl ho ještě Petr zapřít. Temnota nastala i v okamžiku Ježíšovy smrti na kříži. A také byl v noci vzkříšen, protože ráno našly ženy už jen prázdný hrob.

Nejvíce ale „velká noc“ zřejmě odkazuje k vigílii, tedy nočnímu bdění (ze soboty na neděli), jejíž biblický předobraz najdeme v příběhu o vyjití z Egypta – které se pochopitelně také odehrálo přes noc. Znamená to, že přelomové věci se v Bibli dějí v noci? Posilovala by to i paralela s Vánoce – to jsou přeci také „noce“, dokonce svaté (z něm. *Weih-*)! Vlastně se dá říct, že ano. Ve staré židovské tradici (a nejen v ní) byla prý noc vnímána jako prostor mimo lidskou kontrolu, prostor pro Boží jednání. A zároveň znamená Boží skrytosti. Noc není nutně něco negativního, ale spíš tajemství.

A pak je tu němčina a angličtina. V obou výrazech pro Velikonoce (*Ostern*, resp. *Easter*) je znát slovo „východ“. Žádná noc. Spíš její pravý opak. Oba výrazy totiž prý odkazují k ěstře, anglosaské bohyni jara a úsvitu. Křesťanství potom název prostě přejalo. A kontrast najdeme i mezi slovanskými jazyky. Třeba ukrajinština místo „veliké noci“ mluví o „velkém dni“ (*velyk den*). Ale ať už slavíme „velkou noc“ nebo „velký den“, jedno je jisté. Právě velikonoční příběh nám silně připomíná, že v Božím plánu nemá ani ta největší tma poslední slovo.

Adéla Rozbořilová

AKTUÁLNĚ

Vrcholí velká modernizace tábora v Bělči

V táboře v Bělči nad Orlicí vrcholí velká rekonstrukce, která má za cíl snížit energetickou náročnost objektů, přispět ke zvýšení pohodlí ubytovaných a umožnit plnohodnotný celoroční provoz střediska.

Tábor je největším rekreačním střediskem Evangelické církve. Vedle tradičních letních táborů se tu konají i sborové akce a rodinné dovolené a po zbytek roku také školy v přírodě, firemní a spolkové pobyty, školení, sportovní soustředění i jiné církevní a necírkevní akce.

Před několika lety došlo k zásadnímu rozhodnutí: tábor by měl fungovat v celoročním režimu a svým provozem by si na sebe měl z většiny vydělat, aby nebyl závislý na příspěvcích farních sborů a dárců.

V lednu 2026 se podařilo dokončit transformaci vytápění hlavní budovy. Neúsporné přímotopy byly nahrazeny ústředním topením z tepelných čerpadel využívajících pro svůj provoz energii z nové fotovoltaické elektrárny na střeše budovy. Instalovaný výkon v kombinaci s bateriemi pokryje velkou část spotřeby. K energeticky efektivnímu provozu přispějí i lépe zateplené stropy pod střechou budovy.

Ve fázi před dokončením je kompletní rekonstrukce umývár a toalet za potokem, které slouží pro potřeby malého a velkého tábora. Modernizovaná budova je vytápěná tepelným čerpadlem, zateplená a vybavená větráním s rekuperací. Ke splachování se tu využívá srážková voda a svítí se tu úspornými světly. Zrušením nepotřebného skladu navíc v objektu vzniká také zbrusu nová klubovna pro společné programy a setkávání.

Kromě toho v areálu proběhla výměna venkovního osvětlení. Staré a na provoz velmi ná-

ročné lampy byly nahrazeny novými stožáry osazenými LED technologií ohleduplnou ke svému okolí, přírodě i lidskému zdraví. Jsou samozhásinací a šetří velké množství energie.

Na podzim 2026 se chystá ještě dokončení přístavby toalet a skladů za letní jídelnou. Právě tato dostavba konečně vyřeší letitý problém dosud neexistujícího blízkého hygienického zázemí jídelny, která odbavuje velké počty strávníků z obou táborů.

Všechny čtyři projekty stojí v součtu bezmála 30 milionů Kč a na významnou část se podařilo získat dotace či dary.

ARO

Česko-nizozemské setkání připomnělo evangelickou spolupráci trvajících desítky let

V pondělí 9. března večer se na Evangelické teologické fakultě UK sešlo pestré mezinárodní společenství. Setkání se neslo v duchu dlouhé tradice česko-nizozemského evangelického přátelství, sahající až k válečné teoložce a odbojářce Hebe Kohlbrugge, která spolupráci položila základy.

Synodní senior Pavel Pokorný udělil Medaili vděčnosti synodní rady Janu Kraaijeveldovi, nizozemskému faráři podporujícímu české evangelíky od 70. let minulého století. Vzpomenuta byla nejen mnohá osobní přátelství a pozdější sborová partnerství, ale také třeba pašování teologické literatury do tehdejšího totalitního Československa, vznik kultovního zpěvníku *Nová píseň* a ve svobodných časech také například Kraaijeveldova zásadní role v zavádění superve a vzdělávání našich farářek a farářů.

Během komponovaného večera se svého uvedení dočkal také sborník *Peter Morée mezi Východem a Západem* připravený k 60. narozeninám historika Petera Moréea. Ten přijel v 80. letech do Prahy jako student právě díky projektu H. Kohlbrugge a spolu s ostatními účastníky nyní osobně vzpomněl na většinu z těch, kdo tuto vzácnou spolupráci po desetiletí nesou a podporují.

Hof, foto: M. Bouček

Církve jednaly u kulatého stolu. O projektech i o budoucnosti

Každý rok v březnu se zástupci Evangelické církve (ČCE) schází s vyslanci těch zahra-

ničních církví, které dlouhodobě podporují její rozvojové projekty.

Letos se setkali od 11. do 13. března v Novém Městě na Moravě a společně řešili nejen projekty, ale i digitalizaci a reformu správy církví či jejich proměny v sekulární společnosti. Na programu nechyběla ani prohlídka střediska Diakonie Pomněnka a novoměstského evangelického sboru nebo návštěva farních sborů v Jimramově a Telecím.

Jednání se účastnili zástupci vybraných sborů ČCE, členové synodní rady a pracovníci církevního ústředí. A kromě nich také 11 reprezentantů z církví a organizací z Německa, Švýcarska a Nizozemí.

Z původně dárcovské konference, na níž církve z bohatší západní Evropy rozdělávaly peníze projektům v rozvíjejícím se Česku, se postupem času vyvinul inspirující partnerský rozhovor o spolupráci a vzájemném sdílení nápadů a příkladů dobré praxe.

ČCE nabízí v této oblasti zkušenost společenství, které už procesem zeštíhlování a zvyšování obětavosti prochází. Inspirativní je například český přístup k digitalizaci, hospodaření s církevními budovami, projektovému řízení i daleko větší pružnost v reakci na změny.

Důležitou součástí setkání představují tradičně i prezentace z různých koutů Česka. O svém působení mluvili například zástupci ze sborů v Prosetíně, Sněžném, Daňkovicích či v Brně-Židenicích.

I letos účastníci konference nabídli podporu vybraných záměrů, které sbory do interní grantové soutěže podávají prostřednictvím systému tzv. včasných projektů. Ze zahraničních darů tak budou podpořeny výhradně rozvojové aktivity na poli vzdělávání, rozvoje lidí nebo promyšlené rekonstrukce kostelů a far, které povedou k širšímu komunitnímu zapojení a otevřenosti společenství.

ARO

TÉMA: JEŽÍŠOVO UČENÍ

ježíši
ty jsi učil nejen slovy
ale i tím jak jsi byl

chudý
plačící
tichý

víc tě bolel hlad těch druhých
sám sebe jsi nabízel až do úplného vyčerpání
kvůli sobě bys nikomu neublížil

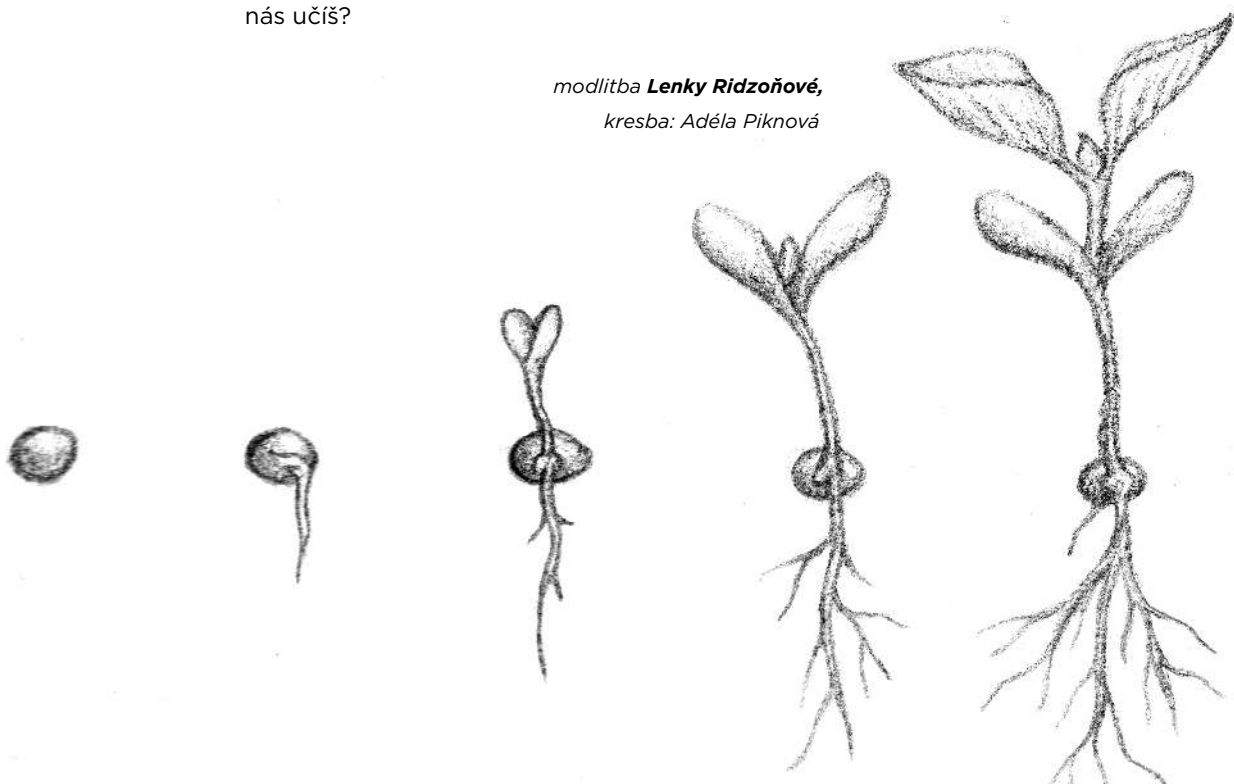
lidé v tvé blízkosti zažili zvláštní pokoj
a přece tě vydali na smrt

tvé stoupání ke slávě
mělo název golgota

cesta do tvého království
vede přes kříž

i tohle
nás učíš?

modlitba **Lenky Ridzoňové**,
kresba: Adéla Píknová

Začněte s tím vy

Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy ve všem jednejte s nimi; v tom je celý Zákon i Proroci. (Mt 7,12)

Tímto veršem Ježíš shrnuje svoje vyučování v kázání na hoře, a jak říká, je v tomto verši v podstatě shrnuta celá Bible, Tóra i Proroci, i jeho vlastní učení. Tomu říkám umění, takhle vyhmátnout to hlavní, co chci říct a co chci, aby si druhí odnesli.

V kázání na hoře Ježíš otevřel přehršli témat, hrnul to vášnivě jedno za druhým, místy to i dost hrotil. Tedy ne že by neměl pravdu, ale člověk by už z toho všeho mohl být trochu paf, něčím nadšen, něčím paralyzován, nad něčím by si potřeboval ještě popřemýšlet a podiskutovat. A k něčemu prostě ve svém životě ještě nedospěl.

Ale tenhle verš, tohle Ježíšovo zlaté pravidlo, to si můžu x-krát za den připamatovat a zkusit ho aplikovat. Zkusit se podle něho pokaždé zachovat: doma, v práci, ve škole, na ulici, v autobuse, na sociálních sítích... nebo třeba snad i v politice?

Ježíšovo zlaté pravidlo neříká „chovejte se k lidem podle toho, jak oni se chovají k vám“, ale „chovejte se tak, jak byste si to sami od druhých přáli“. Nejednejte podle lidového úsloví: jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá. Ale zkuste se ozývat, reagovat jinak. Není tam „počkejte, až na vás lidé budou hodní, až budou slušní, laskaví a ohleduplní“. Ale začněte s tím vy. Ježíš říká svým učedníkům: ve vašich možnostech a silách je pomáhat, odpouštět, být milosrdní a chovat se k druhým s láskou.

Jak byste chtěli, aby to mezi lidmi chodilo, podle toho se k druhým chovejte.

Já jsem třeba hodně ráda, když někdo dokáže vnímat nějakou moji situaci, když potřebuji například drobnou pomoc od druhých. A co nechceš? Já třeba dostat trubku na silnici nebo být frustrována něčí věcnou negativitou. Mám ráda, když se něco přejde s humorem a velkorysostí.

Dokážu svoje všelijaká chťení a nechtění promítnout do svého vztahování se k druhým?

„Nevšímejte si mě, já si vás taky nevšímám!“ reagoval jednou můj muž, když byly ještě naše tři děti malé, na jejich dorážení. Podle nás to byla vtipná situace, ale on měl plnou hlavu své práce a starostí, aby nás uživil...

„Naše babička jen leží na kanapi, kouká na televizi a nechá se obskakovat a všechno si dělat. Nepoděkuje, všechnu péči bere jako samozřejmost. Už je to na mamku i na nás všechny moc. Nechce se ani hnout,“ slyšela jsem nedávno od jednoho mládežníka. Přitom ještě není tak stará, má něco málo přes sedmdesát. Od života dostala druhou šanci. Doktorji ji zachránili hrobníkovi z lopaty, rodina si ji vzala k sobě domů. Z ležáka, který to má spočítané, se za pomoci rodiny zvetila tak, že na Vánoce s námi byla i v kostele. „Ne, ne, já nemám vůbec chuť jít za ní do pokoje a snažit se ji nějak aktivizovat. Dokud se sama taky nezačne snažit, tak já za ní nepůjdu.“

Někdy můžeme zažít, jak tohle Ježíšovo zlaté pravidlo odblokuje situaci mezi lidmi hned, někdy stačí úsměv, slovo, projev vstřícnosti. Jindy to prostě trvá...

Několikrát se také zmiňuje v evangeliích, že Ježíš učil jako ten, kdo má moc. Nebyla to jen moc slova, ale také moc lásky, odpuštění a pokoje. Moc uzdravovat nemoci i vztahy. Tuhle moc má Ježíš od Boha, svého Otce v nebesích. Jako milovaný Syn Boží měl moc zrcadlit Boží království všude, kam zavítal, kam dolehlo jeho slovo. Prostřednictvím jednoduchého, všednodenně použitelného zlatého pravidla můžeme i my zrcadlit Boží království, kdykoliv si na ně vzpomeneme a zkusíme podle něho s Boží pomocí jednat.

Martina Kadlecová

Vydat svědectví o lásce, která je osobní

Srovnání učení ezoteriků a křesťanů

Zdeněk Vojtíšek (*1963) je český religionista zabývající se především studiem kultů, sekt a nových náboženských hnutí. Působí na Husitské i Evangelické teologické fakultě Univerzity Karlovy. Je zakládajícím členem a mluvčím Společnosti pro studium sekt a nových náboženských směrů a šéfredaktorem religionistického čtvrtletníku Dingir. Hlásí se k Českobratrské církvi evangelické. Hovořili jsme s ním o srovnání dvou aktuálně nejsilnějších českých náboženských proudů – alternativní spirituality a křesťanství.

Kdybych jako kazatel křesťanského sboru oznámil řadu kázání

„Ezokřesťan?!“ a vy byl členem tohoto sboru, co byste od takové řady čekal?

Nejprve pozitivní zamyšlení, proč je tradice západního ezoterismu tak oblíbená. A zda v pokladnici křesťanství nejsou prvky, které by mohly současné náboženské poptávce vyhovět, aniž by sklouzávaly mimo pravověrnou křesťanskou ohrádku. Pak realistické zamyšlení nad tím, jak se i do života nás křesťanů dostávají prvky jiných tradic, aniž bychom to reflektovali a považovali za něco nevhodného. Uvádí se, že někde až desítky procent praktikujících křesťanů věří v reinkarnaci! A nakonec bych čekal i negativní vymezení, že ezoterické motivy můžou být pokušením k vyprázdnění a infantilizaci víry. Např. věštění v jeho nejrůznějších podobách. Nebo zaplňování lidského obzoru primárně různými populárními postavami an-

dělů nebo démonů. Ta vaše kazatelská řada by rozhodně mohla být docela dlouhá a zajímavá!

Teolog Martin Putna označil v jednom svém nedávném kázání ezoterismus za lidové náboženství současného Česka.

Jak to vychází z vašich čísel?

Z čísel se toho moc přesného nedá vyčíst. Západní ezoterická tradice nevnímá sebe sama jako náboženství. Tradiční náboženství považuje v lepším případě za povrchní, v horším případě za něco nebezpečného nebo škodlivého. Častěji užívá pojem „spiritualita“ nebo zdánlivě protikladný obrat „nenáboženská spiritualita“. Často se nehlásí ani ke kategorii „věřící“ ve sčítání lidu. Nejrozšířenější naukou ezoterismu je nauka o „energiích“ a ta není vnímána nutně jako náboženská. Vždyť podle mnohých je jen otázkou času, kdy vědecká fyzika tuto duchovní energii objeví. Spočítat jeho zastánce je tedy těžké. Moje kolegyně Z. Kostičová, která se ezoterismem dlouhodobě zabývá, odhaduje, že ezoterickou naukou nebo praxí se někdy zabývalo nebo aktuálně zabývá 40–50 procent Čechů. Takže ano, je to největší současný český náboženský proud.

Při takovém záběru musí jít o velmi široké a pestrobarevné hnutí.

To jistě. Má třeba své lidové i intelektuální vrstvy. To, co je vidět nejvíce a co se trochu opovrhlivě nazývá „ezo“, je právě to lidové, typicky např. věštění nebo kouzelné kameny. Ale určitě bych neřekl, že není možné se v tomto hnutí i intelektuálně realizovat. Některé segmenty této

Zdeněk Vojtíšek

tradice se vlastně staly už součástí mainstreamu, protože obstály i v širší diskuzi. Mám na mysli např. holotropní terapii Stanislava Grofa, západní variantu akupunktury nebo homeopatie, které už pronikly do oficiální medicíny.

Toto číslo našeho časopisu je tematicky zaměřeno na Ježíšovo učení. Co učí alternativní spiritualita?

Základní dogma současného, u nás všudypřítomného západního ezoterismu jako dědice hnutí Nového věku (New Age) je dogma o energii. Ta je všepronikající, božská, kosmická a sjednocuje viditelný i neviditelný svět. Rozdíly a napětí, které pozorujeme, jsou způsobeny různými vibracemi této energie. Z této energie a z těchto vibrací vyplývá základní přesvědčení o božské jednotě našeho světa. Důležitý je také předpoklad celistvosti. Vše má být nahlíženo ve snaze o překonání protikladů, např. božství a lidství, člověka a přírody, dobra a zla. V tom všem je potřeba hledat rovnováhu.

Odkud se ta energie podle ezoteriků bere? Je v zásadě pozitivní, nebo negativní?

Často se hledá zdroj, který by byl božským nebo transcendentním principem. Může být nazván vědomím. A toto vědomí má různé úrovně, třeba i u neživých objektů. Lidské vědomí je daleko rozvinutější a má před sebou cíl dostat se ještě na vyšší úroveň, až ke splnutí s božským vědomím. Pojmy dobra a zla jsou v tomto kontextu velmi relativní. I něco špatného může mít pozitivní vyústění a naopak. Dobré a špatné je viděno v komplementární jednotě, jedno nemůže být bez druhého.

V křesťanské praxi máme skutečnost a pojem obrácení. Analogií v ezoterismu je zřejmě transformace. Jak probíhá a co ji spouští?

Počáteční zkušeností může být např. už stavení cíle spojení s božským nebo vyšším vědomím. Spouštěčem může být podobně jako v jiných tradicích např. setkání s lidmi, kteří takto žijí. Nebo četba knih na tato témata. Především člověku ta alternativní nauka začne dávat nějaký smysl, odpovídat na jeho důležité otázky. Tato konverze může být i dlouhodobá podobně jako u některých křesťanů. Zastánci západního ezoterismu by ale této zkušenosti zřejmě ►

neříkali transformace. Tu oni spíše ještě čekají. Je spíše teprve cílem, ke kterému směřují. Možná to může nastat už tady, za našich životů. Pro tu první důležitou zkušenost by možná ani žádné jméno neměli. Vždyť i na počátku křesťanského obrácení člověk ani sám neví, že začíná jeho konverze, natož aby to uměl pojmenovat.

Dalším typickým rysem ezoterismu je už zmíněný holismus - důraz na celistvost. Mohl byste to ještě rozvést?

Západní ezoterismus se dosti silně vymezuje vůči křesťanství. Jeho hlavní námitkou vůči křesťanství je, že rozdělovalo a rozděluje základní jevy našeho světa. Tím působí škody. Typickým příkladem je protiklad mezi člověkem a přírodou. Toto oddělení přineslo technologický pokrok, ale zároveň vedlo k drancování přírody a nynějším environmentálním těžkostem. Tento protiklad je potřeba překonat. Nahlídnout znovu jednotu mezi člověkem a přírodou, do které člověk patří. A živoucí bytostí je podle mnoha ezoteriků i planeta Země. Takové přesvědčení by pak mohlo pomoci v současné ekologické krizi. O podobné sjednocení protikladů se usiluje mezi lidstvím a božstvím nebo mužstvím a ženstvím.

Člověk je podle ezoterických nauk pánem svého osudu. Ezoterické hnutí se snaží o rozvíjení lidského potenciálu, nalezení dobrých vibrací. Ale v posledních letech to jde se světem spíše od desíti k pěti. Jak jejich učitelé vysvětlují ekologickou krizi, pandemii covidu, geopolitické otřesy? Vždyť by lidstvo s šířením alternativní spirituality mělo mířit k čím dál lepšímu stavu.

Takový optimistický výhled začal převažovat v alternativní spiritualitě teprve až na konci 19. století. Původní a tradiční východní nauka o reinkarnaci např. učila, že nové převtělení je trestem. Teprve počínaje Teosofickou společností začal západní ezoterismus převtělování chápat pozitivně jako novou šanci najít nové

znalosti a vyšší vědomí. Skutečně se ještě stále očekává přechod do věku vyššího vědomí, ve kterém budou např. překonány výše zmíněné protiklady. Přítomné negativní jevy ve světě jsou pak dnes často nahlíženy v konspiračních souvislostech. Přesto se ezoterici snaží neztratit přesvědčení, že s tím je možné nějak pracovat. A že je to na každém člověku, aby neustále pracoval na svém vědomí a na své energii. A že je možné to špatné, třeba i spiknutí zlých konspirátorů, překonat a přispět k příchodu Nového věku.

Není křesťanské očekávání uzdravení světa z Boží strany, při druhém Kristovu příchodu, mnohem realističtější?

V západním ezoterismu hraje obrovskou roli přesvědčení západní civilizace, které sdílíme nevědomky skoro všichni, a to přesvědčení o pokroku. Technologický pokrok, který nelze popřít, se dříve nebo později promítne i do společenského pokroku. To můžeme sledovat na postoji společnosti k menšinám, postiženým, na vzrůstu dobrovolnické práce nebo příspěvků na různé dobré projekty... Naše dnešní realita může být nahlížena z obou stran: Je možné vidět, že svět je stále horší. Ale z druhé strany můžeme ve stejnou chvíli sledovat mnoho dobrého. Myslím, že i jako křesťané se po celou dobu svých dějin pohybujeme mezi těmito dvěma póly.

Má v ezoterismu komunita spřízněných význam srovnatelný s důležitostí církve v křesťanství?

Ty koncepty jsou dosti odlišné. Ezoterismus žije a čerpá z individualismu. Ten se projevuje hlavně v tom, že si svoje náboženství sám tvořím. Sešívám si ho z mnou vybraných menších kousků různých náboženství jako patchwork. Společenství nechybí, není ale závazné na celý život. Není zakořeněno v dějinách nebo univerzálně jako církev. Bývá to společenství ad hoc, typicky na víkendovém semináři, při večerním bubnování, na dovolené s jógou či taiči. Toto

krátkodobé a náhodné společenství bývá ovšem prožíváno velmi intenzivně, s touhou se otevřít, nalézt otevřené srdce druhých. Končí to ovšem často v neděli večer odjezdem ze semináře. Což ovšem nemá tuto zkušenost degradovat, jsou to spíše rozdílné nesouměřitelné kvality.

Ve vašem časopise Dingir jsem zaregistroval dvě opačná tvrzení o alternativní spiritualitě. Že aktuálně prožívá velkou krizi. A zároveň se stává v západním světě novým velkým náboženstvím. Jak to vidíte vy?

Souhlasím s oběma tvrzeními. Hnutí Nového věku bylo na počátku dosti konsolidované, mělo své výrazné osobnosti, centra. Vymezovalo se vůči křesťanství i vůči konzumerismu a materialismu. Pokud bychom vzali za normu to, co se dělo v 90. letech, došlo k určitému oslabení. Vychází méně knih, festivaly nejsou tak navštěvované, nevidíme výrazné vlny, které dříve nastaly kolem populárních nových knih, technik nebo myšlenek jako např. andělské terapie nebo indigové děti. Poslední velkou vlnou bylo silné očekávání kolektivní transformace v roce 2012. Zároveň je ovšem potřeba tomuto hnutí připsat neuvěřitelný úspěch. Nikoli v jednotlivých aktivitách, ale tím, jak se dostalo „pod kůži“ celé společnosti. Zrovna dneska ráno jsem v tramvaji viděl reklamu, že žena má o sebe pečovat, aby měla dobrý „vibe“. To je slovo, které vzniklo z ezoterického konceptu vibrace.

Vidíte v Novém zákoně a jeho světě nějaké analogie k dnešním vztahům mezi křesťany a příznivci alternativní spirituality?

Laicky bych si dovolil říct, že dnešní doba je velmi podobná době, kdy křesťanství vzniklo a začalo se rozvíjet. I tehdejší doba byla plná náboženské plurality. Náboženství bylo rozprostřeno po celé tehdejší společnosti. Křesťanství

si v ohromném množství těch nepřehledných kultů vybuchovalo velmi silnou pozici.

na sjezdu mládeže (2024)

Co byste u nás křesťanů dneška považoval za důležité, když se my sami, třeba u svých blízkých, setkáme s těmito ezoterickými motivy?

To nejdůležitější je spolu mluvit. Byla by škoda nevidět zájem druhé strany o duchovní či spirituální záležitosti. Můžeme ocenit např. citlivost k životnímu prostředí, snahu překonat nějaké polarizující rozpory. Tady se máme i my co učit. Největší chybou na straně křesťanů by byl strach, že přijdu o svou víru, že mě to nějak „převálcuje“. Takový strach vede ke konfrontační nebo agresivní komunikaci. A do toho mluvení a slyšení bychom měli přinášet právě to, co bylo typické pro první křesťany, totiž svědectví. Už se nemůžeme a nechceme spoléhat na nějaké instituční opory. Instituce dnes skoro nikdo nebere vážně. Právě svědectví je v tomto nenahraditelné: Sám se setkávám s láskou, která je osobní. Dotýkám se božství, které má o mě osobní zájem, které mě zbavuje pocitu viny. Přinášet prostě a neútočně do toho pluralitního prostředí své osobní svědectví.

připravil Roman Mazur, foto: archiv respondenta,

Ben Skála

Boží království jako náprava věcí lidských

Ježíš nabízí nový začátek

Když evangelia mluví o Ježíšově zvěsti nebo Ježíšově učení, nezačínají kypodivou tím, co říkal Ježíš, nýbrž tím, co říkal Jan Křtitel. Janovo kázání shrnují do věty: „Čiňte pokání, protože se přiblížilo Boží království!“ (Mt 3,2par)

Ježíš tu jeho zvěst převzal (Mt 4,17par) podle evangelií zrovna ve chvíli, kdy Jana umlčeli. Jako by, obrazně řečeno, převzal jeho pochodeň. Jenom dal těm jeho slovům trochu nečekanější náplň. Jan byl Hlas volající na poušti a ti, kdo ho chtěli slyšet, museli za ním na tu poušť vyjít. Podniknout jakýsi malý exodus. Ježíš jde mezi lidi. Pro oba znamená to Boží království nápravu věcí lidských, ale každý ji pojal trochu jinak.

Máme tu výhodu, že oběma těm výrazům – království i pokání – dodnes rozumíme. Máme tu nevýhodu, že oběma rozumíme jinak než oni tenkrát. Slovo pokání máme spojené především s lítostí nad tím, co jsme udělali nebo naopak neudělali a měli udělat. Je to lítost, spojená s minulostí a obrácená do minulosti. Přebíráme se v tom, co bylo, v přesvědčení, že to je právě pokání. Zatímco to slovo μετανοια (metanoia), které z nedostatku příhodnějších slov takto překládáme, znamená naopak tlustou čáru za minulostí a nový začátek. Znamená už se neohlížet a hledět dopředu. Ten nový začátek právě u Jana znázorňovalo to symbolické vyjítí na poušť, u Ježíše zas překvapivě to, že je ochotný se znovu bavit a navazovat kontakty i s těmi, kterým se každý rád obloukem vyhnul, a dokonce s nimi třeba i zajít na večeri (Mk 2,15par; Lk 19,5; 15,1).

Království v prostoru, v čase i ve vztazích

Ten nový začátek ovšem není samozřejmý. Je podmíněný tím, že nám někdo takovou šanci nabídne. A tu šanci vystihují právě ta slova Boží království. Jenomže my už si pod královstvím představujeme nějakou důstojnou staromódní instituci. Ve starověku je to spíš něčí vláda, v tomto případě tedy Boží vláda, která se projevuje tím, že má ve světě své věrné. Není náhodou, že ve Starém zákoně častěji než Boží království najdete Hospodin kraluje! (Ex 15,18; Ž 47,9; 93,1;97,1 aj.)

Občas mluví Ježíš o tom, že se do Božího království vstupuje (Mt 5,2; 7,13.21; Mk 10,15), ale ani to nemusí být nutně prostorová představa: „vstupovalo“ se kdysi v pradávných časech do strany, „vstoupit“ lze do církve nebo do odborů (podle libosti, nebo i do obojího), „vstoupili“ jsme celkem nedávno do nového roku a trochu dříve už do nového tisíciletí... Ne každý ovšem do Božího království vstoupí (Mk 10,15.25), většinou proto, že ne všechno, co by si tam s sebou přitáhl, je s tím královstvím kompatibilní.

Na druhou stranu občas říká docela opačně, že přichází to Boží království (Mk 9,1par), to už si vůbec těžko umíme představit prostorově – jak se takové království jednoho dne zvedne a vydá na pochod k nám, ale současně také umí říct, že Boží království už je tak trochu mezi námi a v nás (Mt 12,28par), i když zatím možná jenom tak malé jako hořčičné zrnko (Mk 4,31par).

Každopádně je pozitivní, že nikde Ježíš nemluví o tom, že by někdo z Božího království

odešel nebo že by se Boží království chystalo zase odejít.

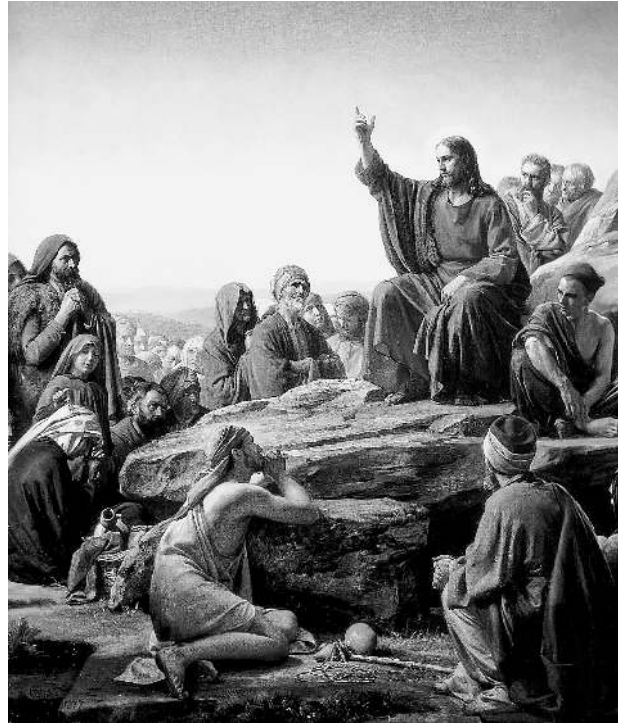
Přirovnává Boží království i k hostině (Lk 14nn; Mt 22,2nn), která přesahuje hranice smrti (Mt 8,11; Lk 16,23). Má svůj pozemský rozměr, ale přesahuje ho (jenomže tam, kde ho přesahuje, už odtud nedohlédneme). A hodně času věnuje vztahům, které jsou s Božím královstvím, s tou Boží vládou právě kompatibilní. K Božímu království patří, že se na vás („tam uvnitř“) nikdo nemá co dívat skrz prsty nebo vám připomínat zpackanou minulost. Jenomže to má i svoji druhou stránku: pokud se my budeme na někoho dívat skrz prsty, tak to účinně blokujeme a z toho Božího království jaksi vybočujeme (i s tím, na koho se tak díváme). A podobně je to i s odpuštěním: Ježíš nabízí odpuštění Boží i lidské – ale na tom lidském to jaksi drhne, pokud někomu nejsme schopni nebo ochotni odpustit my, jako ti lidé (Mt 6,12.14–15; 18,23–35).

Proto ta Ježíšova slova někdy působí tak trochu dvojsečně: benevolentně i přísně. Benevolentně tam, kde nabízí Boží království jako prostředí, kde nás Bůh i lidé přijímají, a přísně tam, kde to jako ti „lidé“ účinně blokujeme.

To lidské přichází od Boha

Boží království není jediné Ježíšovo téma, přestože většina jeho slov s ním nějak souvisí. Někde od té chvíle, kdy se rozhodne jít do konfrontace do Jeruzaléma (a sporadicky už předtím), se objevuje téma syna člověka. Syn člověka navzdory tomu, jak tento výraz vypadá na první pohled, nemluví o Ježíšově lidství. Je to odkaz na vizi z Danielova proroctví (Dan 7,13), kde představuje jakéhosi aktéra Božího soudu. Už to starozákonní proroctví je v něčem postaveno na paradoxech: lidské říše a poměry v nich jsou přirovnány k šelmám či lépe řečeno bestii, a když jejich zvěrstva přesáhnou únosnou míru, přichází podobný synu člověka, aby před Božím soudem nazval pozemské věci a události

pravými jmény a zjednal nápravu. To skutečně humánní a lidské nepřichází podle Daniela od lidí, ale od Boha.

Carl Bloch: Kázání na hoře (1877)

Ježíš převzal tuto Danielovu vizi a mluví o příchodu syna člověka, který má vrátit do světa lidskost a lidství (Mk 13,26par; Mt 24,37.44par), a v některých případech používá i obraz toho velkolepého Posledního soudu (Mt 25,31). Ale jinde to vypadá, že vlastně ten očekávaný syn člověka už je mezi námi. A v Jeruzalémě potom přijme to poslání syna člověka také docela nečekaným způsobem (Mk 8,31par; 14,62par). Vráti do světa lidskost a té lidskosti naději tím, že ten soud obrátí jaksi naruby. Než aby soudil jiné, nechá se odsoudit.

Jiří Mrázek, teolog a pedagog na ETF UK, foto: wikipedia.org, mezeitulky redakční

Křesťanské hodnoty ano, nebo ne?

O živé moci Krista

Dvě výzvy nás mohou atakovat. Prvá, označme ji jako A, vyzývá: Drž se křesťanských hodnot. Druhá, označme ji jako B, vyzývá: Drž se Krista. A aby nebylo mýlky, koho tím míní, dodá zdánlivě nadbytečně: toho ukřižovaného a vzkříšeného.

Ty výzvy mohou žít vedle sebe. Mohou být v akci současně, mohou přinést mnoho dobrého. Je přitom jasné, že držet se Krista je podstatné. On přece dává život i za hranici naší smrti. A je také jasné, že křesťanské hodnoty život za hranici smrti nedávají.

Ale pozor. Změnit jejich důležitost může způsobit mnoho zlého. Může způsobit zneužití křesťanské víry, může brát Boží jméno nadarmo. Zneužití, které Krista mrzí. Nebo uráží?

Kdy toto nebezpečí nastane?

No, právě tehdy, když někdo označí výzvu k držení křesťanských hodnot jako důležitější. Neřekne to takhle naplno, to ne. Ale častým a výlučným důrazem na výzvu A způsobí, že se stane výzvou číslo jedna. Top. Pak, aniž se nadějeme, nám hrozí svedení z úzké cesty s Kristem na širokou cestu bez Krista.

Záludné je, že to nebezpečně na první pohled nevypadá. Neříká se doslova, že výzva B je špatně. Ona se ta výzva B totiž vůbec nezmiňuje. Možná proto, že si s ní vyzyvatel neví rady. Případně v ni a její moc nevěří. Neobjevil její sílu.

A tak se může stát, že i věrný návštěvník bohoslužeb na výzvu B zapomene. Netuší to a zlobí se, když se mu někdo snaží říct, že je mimo. Proč je mimo? V čem spočívá jedinečnost výzvy B, tedy výzvy drž se Krista?

V tom, že dovolím, aby mě Kristus držel. Připustím, aby se mě dotýkal. Aby mě měnil. K lásce, pokání, lítosti, naději, aby mě směřoval

k druhým, aby mě zbavoval mindráku, že jsem horší než druzí, atd.

Dovolím tedy, aby jeho živá moc, která je mimo mne, kterou nedisponuji, aby se mnou něco dělala. Co? Nejstručněji – aby mne ponoukala k šíření lásky a milosrdnému jednání.

Tento zázrak se mnou žádná zásada, ani křesťanská neudělá! Je totiž mrtvá, tuhá, bez života. Od ní ke mně žádná síla lásky neproudí. Nezmění mě. A pokud změní, pak k horšímu. Začnu být nervózní, když druzí mé zásady nechtí. Začnu mít zmatek sám v sobě, když se podmínky v životě změni a zásada ztratí svou hodnotu. Začnu vidět chyby v druhých, a ne v sobě. Několik příkladů zmíním. Procházeli tím například rodiče, jejichž milovaná dcera přišla do jiného stavu, aniž byla vdaná. Desítky let bylo doma všechno v pořádku. V rodině se mluvilo o věrnosti a důležitosti čistoty vztahů, upřímně a hezky se dbalo na dobrou výchovu. Drželi se těchto zásad a bylo to dobré. A najednou, dcera je těhotná, kdo ví s kým. A všechno je jinak. Jinak než mělo být. Rodiče neměli možnost těšit se z toho, koho dcera představí jako svého chlapce. Nemohli prožívat, když ji požádá o ruku, nemohli připravovat svatbu a pak se společně těšit na vnučka.

Myslím, že křesťanští rodiče, kteří to prožívali, stáli náhle a bez varování na rozcestí. Dál dodržovat zásady a dát jasně najevo těhotné dceři, že tudy teda opravdu ne? Nebo opustit, co dosud drželi, poslat zásady k šípku jako už nepotřebné a věnovat se dceři v tak těžké a krásné době? Pokud tak učinili a dceru přijali a zahrnuli láskou, určitě poznali, že i Kristus je s nimi všemi a dává jim sílu k lásce navzájem.

Podobně se hroutí zásady rodičům a prarodičům, jejichž děti, vnuky, vnučky přitahuje

více stejné pohlaví než to druhé. Náhle je přeče úplně jasné, že dodržování zásady, že to je špatně, žádný dobrý život nepřinese. A že jen láska, a pro věřící Kristova blízkost, otevře další etapy života. Dokonce možná krásnější a usměvavější než byly ty předchozí.

A zcela aktuální je hrozba, když o přízeň křesťanů usilují ti, kdo vyzývají k dodržování křesťanských zásad, ale nedovolí, aby se jich Kristus dotknul. Možná netuší, že by mohl. K dosažení

svých cílů nepotřebují jeho moc, bezbrannou, založenou na lásce. K dosažení svých cílů potřebují voliče. Mluví o křesťanských hodnotách a doufají, že jejich hlasy získají.

Ostatně, každá totalita po převzetí moci likvidovala církev. Protože ty, kdo věřili v živého Krista, ty nepotřebovali. Potřebovali ty, kdo věří zásadám. Takoví jsou snáze zneužitelní. Křesťané bděte!

Daniel Ženatý, emeritní synodní senior

JEŽÍŠOVA VÝZVA V PRAXI

Milujte své nepřátele

Láska je hranice, která brání násilí, manipulaci či ponižování druhého

Je třeba rozlišovat mezi Ježíšovým učením a učením o Ježíšovi – ale ne je oddělovat. Učení „o Ježíšovi“ tvoří základní matici křesťanské víry: vyznání o vzkříšení, chalcedonské a trojiční dogma, nauka o ospravedlnění. Právě tato vrstva však někdy zastíní to, co bychom mohli nazvat původním Ježíšovým učením.

Na to upozornila liberální teologie 19. století, zejména Adolf von Harnack. Ten se pokusil pod „slupkou“ dogmat, která chápal jako výsledek helénistického myšlení, znovu objevit „jádro“ evangelia. Dogma podle něj není bezcenné, ale má relativní, dějinně podmíněnou hodnotu. Je pouze jedním stupněm ve vývoji křesťanství.

Podstatou křesťanství je podle Harnacka praktická zbožnost – život nesený zvěstí Božího království. V centru stojí Ježíšovo kázání o Božím království, které „je mezi vámi“ (Lk 17,21). Toto evangelium však není totožné se zvěstováním o Ježíši Kristu; mezi obojím zůstává napětí. Co je tedy jádrem Ježíšova učení? Bezspornu jeho řeč o Božím království, o jeho přícházení

a blízkosti. Méně jednoznačné už je, do jaké míry Ježíš chápal sám sebe jako toho, v němž toto království přichází. Tato otázka nás vede k eschatologii – k napětí mezi přítomností a budoucností Božího jednání.

Když se však mluví o „Ježíšově učení“, mnozí si spontánně vybaví Ježíšovskou etiku: lásku k Bohu a bližnímu. Zdá se však, že ještě radikálnější je jiný výrok: „Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují.“ (Mt 5,44)

Právě zde se „Ježíšovo učení“ ukazuje v celé své náročnosti – a zároveň v překvapivé střízlivosti. Je totiž v něčem ulehčující, že druhého mohu nazvat nepřítelem. Osvobozuje to od křeče, někdy přítomné i v církvi, že se všichni musíme mít rádi, rozumět si a bezprostředně se přijímat. Ježíšova výzva je realistická: počítá s konfliktem, s neporozuměním i s trvajícím napětím.

Právě do této reality však zaznívá ono „milujte“. To je hranice, která brání násilí, manipulaci či ponižování druhého. Láska k nepříteli znamená popření konfliktu ani povinnost citového smíření. Znamená spíše základní závazek: i nepřítel zůstává člověkem a poslední soud nad ►

Lucas Cranach st.: Ježíš a cizoložnice (1532)

ním náleží Bohu. Jaký potenciál by mělo toto učení, kdyby bylo skutečně bráno vážně? Jak by vypadaly dějiny, kdyby se jím křesťanstvo řídilo? Tuto otázku lze sotva domyslet. Možná bychom neznali náboženské války ani popravy pro víru; konflikty by se řešily dialogem, jak jej tematizuje nedávno zesnulý německý filozof Jürgen Habermas, totiž nenásilnou komunikací orientovanou na porozumění, v níž není nikdo předem vyloučen z rozhovoru.

Je však třeba vyvarovat se iluze, že láska k nepříteli automaticky povede k odstranění všech rozdílů. Naděje na proměnu nepřátelství v přátelství má své místo, ale spíše v rovině eschatologické. V podmínkách naší existence je cílem skromnější, ale o to realističtější možnost: aby nepřátelství nepřerostlo v dehumanizaci druhého. Nemusí zmizet konflikt ani zranění, ale zůstává základní hranice – i nepřítel je člověk, který není vyňat z Božího soudu.

Právě zde se ukazuje, že Ježíšova výzva není tlakem na rychlé smíření. V situacích hlubo-

kého zranění může být naopak osvobozující v tom, že nevyžaduje okamžité odpuštění ani obnovení vztahu. Láska k nepříteli zde neznamená popření křivdy, ale otevírá prostor, v němž člověk není uzavřen v nenávisti – a zároveň není tlačěn k tomu, co není schopen unést.

Tato minimální etika má v dějinách konkrétní důsledky, byť často spíše v rovině ideálu než reality: zákaz mučení, důstojné zacházení s vězni, odmítnutí ponižování druhého. A někdy i prostý, ale zásadní krok: modlitba za nepřítele. V ní se do konfliktu otevírá rozměr, který přesahuje čistě lidské možnosti – a právě tam může začít proměna, často na obou stranách.

Možná se to zdá málo. Ale právě toto „minimum“ může mít dalekosáhlé důsledky. A zároveň je třeba přiznat: tomuto Ježíšovu učení nejen nedostačujeme, někdy mu ani plně nerozumíme.

Jiří Šamšula, foto: wikipedia.org

OTÁZKA NA TĚLO

Které Ježíšovo podobenství nebo výrok vás motivuje a proč?

Těsně před poslední večeří pomáže jakási bezjmenná žena Ježíše vzácnou masťou. Učedníci se naštvou – mohlo se to dát na charitu – ale on je napomene: „Nechte ji. Udělala pro mě něco krásného.“ (Mk 14,6) Často se to překládá jako „dobrý skutek“, ale v řečtině je tu *kalos* (krásný, ušlechtilý), zatímco *eu* (dobrý) je až v dalším verši v souvislosti s dobročinností. Ježíš zjevně oceňuje nejen to, co je dobré a užitečné, ale i to, co je „jen“ krásné. Krása spasí svět, říká k tomu Dostojevského *Idiot*.

Alexandr Flek, šéfredaktor

Je to bezesporu výrok Syna člověka obsažený v podobenství O ovcích a kozlech: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ (Mt 25,40) Spolu s podobenstvím O milosrdném Samaritánovi (Lk 10,25) mě to motivuje k pečlivému zvažování postojů ke svým bližním, s nimiž se setkávám. Myslím, že je to také hlavní zvěstí a mottem mé kaplanské a učitelské práce v oblasti zdravotnického a sociálního vzdělávání mladých lidí, když se je snažím nasměrovat tím správným směrem.

Radim Žárský, školní kaplan

„Kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se ponížuje, bude povýšen.“ (Lk 14,11) Ponížení je velmi nepříjemná, ale častá zkušenost. Ve výroku cítím příslib absolutní spravedlnosti, která není z tohoto světa. Cítím naději, že nás život vždycky může překvapit. Pro mne ten citát není jen o pokoře a skromnosti, které vyzývá. Zdrojem povýšení nemusí být jenom arogance či pýcha. Povýšení může být i dané privilegii různého druhu. Citát mne naplňuje přesvědčením,

že věci jsou v pohybu. Je varováním pro všechny, kteří byli povýšeni bez svého přičinění. Věci lidské nejsou tváří v tvář nejvyšším zákonům posledním slovem.

Eva Křížová, praktická teoložka

V den, kdy píšu tuto odpověď, hrajeme v Praze představení *Rybáři*, které vypráví příběh evangelia z trochu jiných úhlů pohledu. Ježíš tam mluví jen jednou, když doporučuje rybářům, aby vypluli na hlubinu (Lk 5,4). Co je to za radu po celonočním neúspěšném rybolovu? Připomíná se mi to, když se přistihnu demotivovaný po marném snažení při kreativní tvorbě nebo jiné práci a vidím, že se vyčerpávám úplně zbytečně a neefektivně na povrchu. Jinde ale Ježíš radí, aby rybáři hodili sítě na pravou stranu lodi (J 21,6). Takže v situaci, kdy se marně snažím o proniknutí do hloubky, mě toto pošouchne: A nestačilo by se třeba jen otočit?

Jan Horák, herec

Nejvíce času jsem v sobě strávila s Ježíšovými slovy v podobenství o hřivnách (Mt 25,14). Dřív mě provokovalo, šetrného služebníka mi bylo na konci líto. Teď mu rozumím jinak a nacházím v něm motivaci. Vidím v podobenství pobídku nebýt v životě pasivní, využít života jako velkého daru. Nebát se a spoléhat se na Pána Boha. A i když to nevyjde, tak nejde o život. Investované peníze i čas se mohou ztratit, ale nic horšího nehrozí a navíc se poučím. Tak mám oči otevřené a do mnohého v životě skáču po hlavě.

Magdalena Stahrová, běžkyně

připravila **Kar**

NÁSTĚNKA

SYNODNÍ RADA

Lidé

- SR potvrdila volbu Michaely Najbrtové za farářku v České Třebové, Davida Šorma za faráře v Nymburce a volbu Jaroslavy Michnové za seniorátní farářku Východomoravského seniorátu.
- SR vyslala Jana Lavického do kaplanské služby ve Speciální škole v Hradci Králové, Ladislava Havelku do kaplanské služby v Orlickoústecké nemocnici, Daniela Freitingera do kaplanské služby v Diakonii ČCE – středisku Blanka v Písku a Martina Bánociho do kaplanské služby v Nemocnici Teplice. SR dále prodloužila vyslání Františka Hrušky do Duchovní služby Armády ČR.
- SR prodloužila pověření Tatiány Eštokové jako pastorační pracovnice ve Vsetíně – Horním sboru.
- SR souhlasila s ukončením zaměstnaneckého poměru Tomáše Pikouse dohodou.
- SR dle Řádu pro kazatele (čl. 21 odst. 10) zachovala způsobilost k ordinované službě výpomocným kazatelkám a kazatelům z řad ostatních členů církve: Josefu Mišterovi ze sboru v Přešticích, Libuši Palacké z Hodslavic, Jiřímu Hůlkovi z Náchoda-Šonova, Antonínu Plachému z Opavy, Noemi Kulíkové z Oder a Petru Šilarovi z Horní Čermné.
- SR na doporučení Komise pro vikariát a jáhenskou praxi přijala do vikariátu 2026/2027 Alžbětu Lněničkovou a Pavlu Vitouškovou. Do jáhenské praxe 2026/2027 přijala Evu Knížkovou. SR stanovila jako podmínku přijetí výše jmenovaných povinnost splnit před

nástupem předepsané praxe a další náležitosti.

- SR se sešla se studentkami a studenty Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy, kteří jsou kandidáty služby v církvi, k pravidelnému rozhovoru o jejich radostech a starostech. Při té příležitosti byli zvoleni jejich zástupci na synod, poradu mládeže a jednání Celocírkevního odboru mládeže (COM).
- SR s vděčností vzala na vědomí zprávy kandidáta služby v církvi Jana Traxlera i jeho mentora Jiřího Tenglera z povinné třítýdenní bohoslovecké praxe ve sboru v Poličce.
- SR souhlasila s udělením stipendií studentům bohosloví a kandidátům služby v církvi Anně Marii Kubicové a Šimonu Bláhovi.
- SR pověřila Gabrielu Krejčovou Zavadilovou, aby poskytovala farním sborům a seniorátům odborné služby v oblasti archivnictví a spisové služby.
- SR souhlasila s navýšením ročního příspěvku na supervizi pro kazatele na částku 6000 Kč.

Aktivity

- SR vyhlásila k 1. dubnu 2026 sloučení Ochranovského sboru při ČCE v Tanvaldě a Ochranovského sboru při ČCE v Železném Brodě v jeden farní sbor pod názvem Ochranovský sbor při ČCE v Železném Brodě. SR dále uložila církvevnímu ústředí (ÚCK) nahlásit změny Ministerstvu kultury ČR.
- SR se podrobně zabývala zprávami z jednání seniorátních výborů a zprávami z vizitací seniorátních výborů ve farních sborech církve a vzala je na vědomí.

- SR se zabývala přípravou setkání s představiteli seniorátních výborů (10.-11. dubna v Bystřici pod Hostýnem) a přípravou materiálů pro zasedání synodu (21.-23. května 2026 v Chebu).

Hospodářské věci

- SR na základě synodem schváleného finančního rámce a na doporučení ekonomického poradního odboru souhlasila s podepsáním smlouvy s Československou obchodní bankou, a. s. o úvěru na stavbu budovy pro evangelickou školu v Praze 7.
- SR se seznámila se záměrem sboru v Praze 5 - Smíchově týkajícím se projektu bezbariérového vstupu a dle čl. 22 odst. 2 Řádu o hospodaření církve vyslovila souhlas s přijetím závazku sboru nad 2 mil. Kč.
- SR na základě žádosti farního sboru v Českém Těšíně ohledně chybného zápisu v evidenčním dotazníku souhlasila s mimořádným snížením předpisu poměrné části odvodu do Personálního fondu pro tento sbor za rok 2026 ve výši 45 609 Kč.
- SR vzala na vědomí zápis z jednání investičního výboru SR, které se konalo v polovině února 2026, a také výsledky hospodaření investičních fondů církve.

SYNOD

Svolání 4. zasedání 36. synodu

Synodní rada na návrh předsednictva 36. synodu ČCE svolává 4. zasedání 36. synodu ČCE na dny 21.-23. května 2026. Místem konání synodu je Cheb. Zasedání synodu mimo jednání v komisích (to probíhá zpravidla v pátek v podvečer) je veřejnosti přístupné. Program synodu bude s předstihem zveřejněn na webu synod.e-cirkev.cz.

Srdečně zveme k účasti jak při jednání synodu, tak při slavnostním bohoslužebném shromáždění.

DUCHOVENSÁ SLUŽBA

Kurz pro výpomocné kazatele

Kurz pro budoucí výpomocné kazatele otvíráme v říjnu 2026 a bude probíhat v Praze, místo bude upřesněno. Kurz je dvouletý a obsahuje teoretickou a praktickou část. Podrobnosti včetně termínů i možnost přihlášení najdete zde: <https://1url.cz/@kurzVK>.

Povzbudte prosím ve svých sborech ty, kdo by o kurz mohli mít zájem a mají pro něj předpoklady, aby se přihlásili.

Kontakt: oddělení výchovy a vzdělávání ÚCK, vychova@e-cirkev.cz

JJ – STAVEBNÍ FOND

Sbírka na Hlavní stavební projekt pro rok 2026

V roce 2026 bude velikonoční celocírkvní sbírka opět určena na podporu Hlavního stavebního projektu (dříve Hlavního daru lásky). Ústřední shromáždění Jeronýmovy jednoty – stavebního fondu (JJ-SF) schválilo jako hlavní projekt roku 2026 záměr farního sboru v Nymburce s názvem „Pod jednu střechu – rekonstrukce bytu faráře“.

Farní sbor v Nymburce dlouhodobě postrádá celoročně využitelné, od farského bytu oddělené prostory pro svůj život a činnost.

Předkládaný projekt počítá s rozšířením a úpravou prostor fary tak, aby vzniklo samostatné zázemí sboru. Projekt zahrnuje vytvoření společenských prostor s vlastní kuchyňkou, toaletami a bezbariérovým přístupem. Součástí projektu jsou rovněž ►

energeticky úsporná opatření. Odhadované náklady činí 6,5–7 milionů Kč. Více informací je k dispozici na webu sboru (nymburk.evangelnet.cz) a v informačním letáku JJ-SF.

Velikonoční sbírka je příležitostí podpořit společně vybraný projekt některého z našich sborů a vyjádřit vzájemnou solidaritu. V případě, že výtěžek sbírky přesáhne 1,5 milionu Kč, bude částka nad tuto hranici navýšena o polovinu z prostředků mimořádného daru, který JJ-SF obdržela v uplynulém roce.

Dary je možné zasílat na účet 71717171/2700 s variabilním symbolem 914200xxxx (xxxx = evidenční číslo sboru).

Za vaše dary děkujeme.

INZERCE

Pobyt seniorů na Blažkově

Sestry a bratři, přijedte mezi nás, pokud máte čas a chcete příjemně strávit zbytek léta ve středisku na Blažkově. Setkáte se zde s jinými staršími, životem zkušenými evangelíky a budete moci sdílet stimuluující křesťanské společenství v jednoduchých podmínkách bez luxusu a placené obsluhy. O to větší radost však máme z toho, že se o sebe s Boží pomocí staráme sami. Vaříme si z vlastních surovin a program máme také vlastní, do něhož každý přispívá podle svých schopností a obdarování.

V neděli zpravidla uvítáme mezi námi obětavého faráře, který poslouží bohoslužbou, ale ranní a večerní ztišení je na nás. Nikdo není do ničeho nucen, a přesto vše nakonec funguje. Radujeme se z života a je nám spolu vždy dobře. I když většina z nás je z jižní Moravy, bývají s námi někteří až z Čech a Slovenska.

Chodíme na houby, vedeme vážné i veselé hovory, o zpěv a humor není nouze. Pobyt pro seniory se bude konat v termínu 29. 8. – 5. 9. 2026.

Pro další informace a přihlášení pište na adresu petrsocha@email.cz nebo volejte na tel. 608 456 798.

Pobyt seniorů v Bystřici pod Hostýnem

Kdy: neděle 30. 8. – středa 2. 9. 2026

Program: bohoslužby s vysluhováním večere Páně, zpívání s Ladislavem Moravetzem, povídání si o očních chorobách s paní doktorkou Kateřinou Klimešovou, ranní pobožnosti, odpolední přednášky o starověkém Egyptě

Ubytování v penzionu Sola Gratia v hlavní budově, cena za den pobytu: od 860 do 1410 Kč (dle druhu stravy) Začíná se v neděli večer v 18 hodin (příjezd mezi 15. a 17. hodinou), končí se ve středu společným obědem.

Přihlášky do konce července na tel. 734 523 760 nebo na emailu pauluspavlos@gmail.com

Organizátor pobytu: Východomoravský seniorát; vedení pobytu a kontaktní osoba: farář Pavel Šebesta

ÚMRTÍ

Zemřela Kristina Fialová

Ve čtvrtek 5. března 2026 zemřela sestra Kristina Fialová, vdova po faráři Vladimíru Fialovi.

Rozloučení se sestrou Kristinou Fialovou se konalo ve čtvrtek 12. března v evangelickém kostele v Olomouci.

Děkujeme Pánu Bohu za život sestry Fialové a zarmoucené rodině vyprošujeme Boží potěšení.

CÍRKEVNÍ HUDBA

Letní varhanní kurzy v Sola gratia

Kurzy jsou určeny varhaníkům (hudebním doprovazečům) bohoslužebného zpěvu Českobratrské církve evangelické. Zváni jsou začínající i pokročilí zájemci různých věkových skupin, kteří se této službě věnují a chtějí získat nové podněty a zkušenosti pro bohoslužebnou praxi.

Termíny kurzů:

17.-29. 8. 2026

Kurz pro mládež (1. kurz)

19.-21. 8. 2026

Kurz pro absolventy a studenty SCHEA (2. kurz)

21.-23. 8. 2026

Kurz pro střední generaci a seniory (3. kurz)

Lektoři: celocírkevní kantor ČCE Ladislav Moravetz a Ester Moravetzková

Ubytování a kompletní stravování je zajištěno v penzionu Sola gratia v Bystřici pod Hostýnem. Poplatek 1. kurzu pro mládež (cena za ubytování a kompletní stravu) je ve výši 2000 Kč/osoba. Poplatek 2. a 3. kurzu je ve výši 2800 Kč/osoba.

Zájemci se mohou přihlásit do 1. 8. 2026 e-mailem na adresu: moravetz@e-cirkev.cz. V jednoduché přihlášce je třeba uvést jméno, příjmení, věk, adresu, termín kurzu, sbor ČCE, telefon a případné požadavky ke stravě. Nelze se přihlásit pouze na část kurzu. Po přihlášení každý uchazeč obdrží materiály a pokyny k samostatné přípravě. Zahájení každého kurzu je v 16.00 v den příjezdu, končí se obědem v den odjezdu.

e-cirkev.cz/jj2026

ČESKOBRASTRSKÁ
CÍRKEV
EVANGELICKÁ

Jeronýmova
Jednota
STAVĚBNÍ FOND

POD JEDNU STŘECHU

Hlavní stavební projekt církve 2026

Výtěžek podpoří rekonstrukci fary v Nymburce.

číslo účtu: 71717171/2700

variabilní symbol: 914200

nebo přes QR kód

QR Platba

MOJE CÍRKEV

*Na začátku jsem netušila, že mě to bude tak bavit.
(Výpomocná kazatelka Kateřina Vojkůvková.)*

foto: archiv K. Vojkůvkové

Na začátku jsem netušila, že mě to bude tak bavit

Rozhovor s Kateřinou Vojkůvkovou

Kateřina Vojkůvková pochází z Nového Jičína, kde v roce 1993 konvertovala do Evangelické církve. Na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy vystudovala obor japanologie a žije jako tlumočnice, průvodkyně a učitelka japonštiny. V roce 2001 se s manželem přestěhovali do Mníšku pod Brdy. Mají tři děti. Jsou členy sboru v Dobříši, kde je Kateřina od roku 2010 kurátorkou. V roce 2021 byla ordinována výpomocnou kazatelkou.

Můžete se na úvod čtenářům krátce představit?

Pocházím z Nového Jičína, jako dítě jsem byla velmi přesvědčený ateista. Na gymnáziu mě spolužačka Noemi Řičanová pozvala na pochod Komenského, který se ten rok šel z Hodslavic do Nového Jičína, kde na faře probíhala ukázka Tensing skupiny z Norska. Když tamní presbyter Jaroslav Loukota uviděl, jak jsem se nadšeně zapojila do zpěvu, hned mě pozval do mládeže. Mládež byla pro mě úplné zjevení. Poprvé jsem uviděla někoho se modlit nebo zpívat chvály, diskutovat o Bibli. Bylo to tak přitažlivé a autentické, že nešlo odolat. Jezdili jsme s mládeží na legendární Travnou, pořádali jsme evangelické volejbalové turnaje, byli jsme hodně aktivní. Mám ráda deskovky, nejvíce hru Na křídlech, a miluji zpěv v kostelích. To je teď takový můj adrenalin, vezdu do jakéhokoliv otevřeného kostela, začnu zpívat nějakou chválu a užívám si, jak to zní.

Kudy vedla vaše cesta „k taláru“? Jak se zrodila myšlenka stát se výpomocnou kazatelkou?

Přišlo to postupně. Dokončila jsem kurz pro učitele nedělní školy, který byl skvělý, a když se pak otevřel kurz ZET, tak mě lákalo ještě pokračovat ve studiu. Mám ráda dokončené věci, a proto jsem kurz dotáhla, aniž bych měla ambice kázat. Na začátku jsem vůbec netušila, že mě to bude takto bavit. Začala jsem díky tomu i psát pohřební řeči, ordinace vám dodá odvalu mluvit více na veřejnosti o Bohu.

Pomohlo vám ve studiu vaše filologické vzdělání?

Určitě. Exegeze v leccems připomínala rozbor starých japonských textů. Bavi mě, když někdo umí jít do původních jazyků a vysvětlovat jemné nuance v překladu.

Co pro vás bylo na cestě k ordinaci nejnáročnější – po stránce studijní, osobní nebo praktické?

Nejnáročnější to bylo asi časově, zvládnout si to s rodinou naplánovat, abych mohla být tolik víkendů z roku pryč na kurzech. Taky příprava na závěrečnou zkoušku a zkušební kázání byl docela stres.

Jak často vedete bohoslužby a kde?

Kážu 5 let asi třikrát do roka. Nejčastěji u nás v Dobříši a v Hořovicích, kde jsem kurátorkou, a proto nechci být často mimo sbor. Už dvakrát jsem kázala ve svém domovském Novém Jičíně, to byla hodně srdeční záležitost. Vždycky ►

pozvu všechny příbuzné a kamarády a mám radost, když přijdou a osloví je to.

Co je na přípravě bohoslužeb nejnáročnější, a co naopak radostné?

Hodně náročné je vysluhování svaté večeře Páně. To mě překvapilo. Náročné je kázání dobře sestavit. Aby bylo promyšlené, hluboké, autentické, a ne moc dlouhé. Radostné je ponoření se do Písma, nacházení zajímavých souvislostí z různých zdrojů, obohacení, které mi to přináší. Největší radost mám, když přijdou kamarádky, které třeba ještě nikdy v kostele nebyly, a sedne jim to. Zažijí Boží dotyk.

Už jsme zmínily, že jste vystudovala japanologii. To je v naší zeměpisné šířce poměrně exotické zaměření. Co vás k tomu přivedlo?

Tak to byla opravdu velká „haluz“. Když jsem byla v roce 1995 v maturitním ročníku, odjela manželka našeho faráře Jiřina Kovářová na konferenci do Jižní Koreje a po návratu se mezi řečí zmínila o možnosti stipendia, pokud člověk mluví korejsky, a tím mě navedla, že je možné tyto exotické jazyky studovat. V Praze se ten rok otvírala japanologie, tak jsem to zkusila. Všichni kromě mojí mámy si klepali na čelo, že se určitě nedostanu a že s tím nebude žádné uplatnění. Mamce se nápad líbil a všemožně mě v tom podporovala. Když jsem se dostala, skákala jsem radostí do stropu, považuji to dodnes za zážrak. Japonština mi sedla neuvěřitelně. Jazyk je překrásný, čínské znaky, které japonština používá, jsou fascinující, mentalita příjemná, studium tam byl splněný sen, práce je pestrá a japonské jídlo je bezkonkurenční. Baví mě to už 30 let.

Jak těžké je v Česku najít jako japanolog uplatnění?

Když jsem nastupovala na fakultu v roce 1996, nebyl u nás téměř žádný Japonec. Když jsem za 6 let končila, byla jsem úplně na roztrhání. Provázení, tlumočení, učení. Všechno, co mě baví.

Japonci jsou v Česku druhým největším investorem. Za pandemie jsem přišla o veškerou práci, začala jsem učit angličtinu a vracet se k učení japonštiny díky online prostředí. Postupně se vrátilo i tlumočení a provázení. Teď jsem zase na roztrhání. Naopak se učím práci odmítat a pracovat méně.

při vedení bohoslužeb

Dovedete si představit, že byste japanologii využila i v kazatelské službě? Třeba v Praze-Kobyliších donedávna bývaly bohoslužby v japonštině...

To zní jako skvělý nápad. Ráda si bohoslužby připravím, pokud o to bude zájem. Pozvu na ně své spolužáky, kolegy a všechny Japonce, které tady znám.

Působíte také jako kurátorka sboru. Tuším, že na této pozici jste jako žena spíš v menšině. Jaké výzvy nebo specifika to pro vás přináší?

Když mě zvolili, bylo mi 32 let a ve staršovstvu jsem byla jediná žena. To byla myslím rarita, ale domnívám se, že je nás žen kurátorek čím dál víc. Náročné je to hlavně pro naše partnery, kteří nám dělají zázemí. Těžké to pro mě bylo zejména, když bylo napětí ve staršovstvu nebo byl náš sbor dva roky bez faráře, teď je to pohoda. Výzvy tato služba přináší mnohé. Musíte se toho

spoustu naučit o stavebnictví, opravách, energiích, grantech, smlouvách, fungování církve. Musíte být tak trochu psycholog a mediátor, musíte umět nenechat rozjet hádku, rozpoznat nepohodu, umět někomu říct, ať zaplatí salár, nenechat se odradit, když někdo není nadšený z vašeho nápadu. Sbor je poměrně delikátní a křehký mechanismus.

Jak se vám to daří skloubit s kazatelskou službou a občanským povoláním?

Kážu jen párkrát do roka, to není tak náročné. Kázání většinou píšu v práci, když není žádný překlad a mám na to prostor. Vždycky před kázáním mě Pán Bůh pošle do nějaké továrny, kde se zrovna nic neděje, takže tlumočnicka nepotřebují a já si to v klidu dopíšu.

V poslední době se ve spolupráci s církevním ústředím podílíte na přípravě vzdělávacích setkání pro kurátory a místokurátory naší církve. Jak jste se k tomu dostala?

Zavolala mi Radka Hojková, jestli bych do toho nešla a mně se ten koncept moc líbil a přišel mi hodně užitečný, tak jsem to zkusila a je to opravdu skvělý počín. Děkuji moc za tuto aktivitu.

Co z vaší dosavadní zkušenosti kurátory napříč sbory nejvíce „pálí“? A jakou formu podpory nejvíce oceňují?

Nejtěžší je, když jsou kostely poloprázdné a atmosféra v nich není příliš optimistická. Leží jim toho na bedrech tolik, že se to pomalu nedá unést. Hodně náročné je, když jsou sbory bez faráře a nedaří se jim žádného oslovit. Kurátoři nejvíce ocení samotný zájem, pomoc s praktickými věcmi, jako jsou právní služby, granty, hu-dební doprovod, webovky a podobně.

Na jakou kazatelskou zkušenost ráda vzpomínáte?

Nejsilnější je, když cítíte, že jsou lidi napojeni a to, co říkáte, v nich rezonuje. Zejména u nás v Dobříši se vždycky při mém kázání lidé dojmají, utírají si slzy a dávají mi milou zpětnou vazbu, že celou dobu dokázali udržet pozornost a krásně si se mnou biblický příběh prožili.

Hodně silná byla moje řeč na pohřbu mého volejbalového trenéra. Zařadila jsem do ní i pasáž z knihy Kazatel, kterou většina z přítomných nikdy neslyšela a byli tím úplně ohromeni. Když v takové chvíli pronesete před síní plnou ateistů „věřím, že život smrti nekončí“ – slyšíte spadnout špendlík.

Po mých bohoslužbách u Klimenta mi dva bohoslovci řekli, že uvažují, že skončí se studiem, protože takovou víru nikdy mít nebudou. To mě trochu vylekalo. Byl to asi největší kompliment, který jsem kdy dostala, ale doufám, že kluci studium dokončili a do služby se vydali.

Jak vnímáte podporu pro svoji službu ze strany církve?

To, že církev kurzy pořádá a financuje, mi přijde skvělé. Faráři, kteří nám tam přednášeli, byli všichni opravdu špičkoví. Dověděla jsem se tam věci, které se na internetu nikde nedočtete. Doporučuji studium všem, i takovým, kteří ještě neví, zda budou kázat.

Jak vidíte své působení v kazatelské službě do budoucna?

Dokud máme děti doma, tak budu kázat jen u nás a výjimečně jinde. Až nám všichni vyletí z hnízda, tak budu moct i častěji. Těšte se. *(úsměv)*

připravila Adéla Rozbořilová, foto: archiv respondentky

Péče o druhé i sebe samé

Církevní ústředí připravilo již deváté setkání pro presbytery

V sobotu 21. března 2026 se v Husově domě v Praze konalo již po deváté setkání presbyterů. Sešlo se 43 sester a bratří z různých míst naší země a jeden asistenční pes ve výcviku. Setkání připravila pracovní skupina při synodní radě. Letošním tématem byla „Péče o potřebné i o sebe samé“.

Téma reagovalo na prohlášení 3. zasedání 36. synodu ČCE, které se týkalo narůstání sociálního napětí a existenční nejistoty v některých regionech České republiky.

Olga Richterová, poslankyně parlamentu, mluvila o roli sborů v sociálních otázkách, kde mohou pomoci a kde je potřeba opatrnost. Mnozí presbyteri sdíleli své zkušenosti ze sborů, hovořili o starostech, ale i drobných radostech. Sdílení dobré praxe, ale i negativních zkušeností bylo inspirativní. Je třeba hledat cesty, nebát se pomáhat, ale zároveň by nás tato služba neměla vyčerpávat.

Ivana Čihánková, terapeutka a pedagožka JABOKu, mluvila o syndromu vyhoření u presbyterů. Hned v úvodu se ptala, co přítomné stresuje – nejen ve sborové práci, ale i v osobním životě. Připomněla, že každý z nás zastává více rolí – nejen roli presbytera, ale také rodiče, partnera či pracujícího člověka. Popsala jednotlivé fáze syndromu vyhoření a představila také „Strategii pro duševní zdraví“.

Poslední blok setkání patřil supervizorům, kteří pracují v ČCE. Někteří presbyteri mají se supervizí zkušenosti ze svých profesí, většina se s tímto tématem setkala poprvé. Ve třech skupinách jsme si mohli vyzkoušet průběh supervize. Jejím smyslem je získat potřebný odstup a nový pohled. Je dobře, že taková forma podpory pro presbytery v jejich službě je v rámci ČCE k dispozici.

Už nyní se těšíme na další setkání na jaře roku 2027, které bude jubilejním desátým ročníkem.

Monika Drdová, foto: ARO

debata s Olgou Richterovou

Překreslení seniorátů 2027: výzva i příležitost

Církevní regiony čeká zásadní změna. S jakými pocity ji vyhlížejí?

Církev z rozhodnutí synodu čeká výrazná transformace seniorátů. Již od ledna 2027 dojde k „překreslení“ jednotlivých samosprávných celků. Některé stávající se spojí a jejich celkový počet se sníží ze současných 14 na 9. Nejvíce se změny dotknou oblastí na pomyslném švu mezi Čechami a Moravou a těch na severu Čech. Naopak beze změny zůstává Západočeský seniorát a regiony, které celým svým územím leží na Moravě či ve Slezsku. Oslovili jsme vedení některých současných seniorátů, které čeká transformace. Jak se na reformu připravují, na co se těší a z čeho mají největší obavu?

1. Jak se reforma seniorátů dotkne vašeho současného seniorátu?
2. Jak se váš seniorát na změnu uspořádání připravuje?
3. Z čeho máte v souvislosti s reformou největší obavu?
4. Jaká pozitiva vám „nový seniorát“ přinese?
5. Jakou podporu ze strany církve byste nejlépe uvítali?

Filip Susa, senior Libereckého seniorátu

1. Náš seniorát zanikne spojením s větším Královéhradeckým. Život sborů se tím nezmění. Maximálně se otevřou další možnosti spolupráce mezi sbory přes hranice současných seniorátů. Navíc se do nového seniorátu přidají i ochranné sbory na tomto území. A tady si možná

uvědomíme, že některé tyto sbory máme velmi blízko.

2. Naše seniorátní výbory se scházejí již asi dva roky. S blížícím se spojením se bavíme více o konkrétních náležitostech. V každém seniorátu se řeší praktické věci trochu jinak. Myslím si, že se prosadí to, co bude v nových poměrech nejpraktičtější a nejjednodušší, a že to nebude problém.

3. Největší obavu máme ze vzdáleností, pravidelné setkávání celého seniorátu bude velmi obtížné. Navíc i ve velkém celku budeme co se týče úvazků a počtu farářů stále slabší seniorát.

4. Nový seniorát nám přinese to, že jistě dokážeme obsadit všechny potřebné funkce a bude nás více na správu sborů. Silnější budou jednotlivé skupiny aktivních lidí. Třeba budeme mít podíl na společných aktivitách, na které jsme jako malý seniorát nedosáhli.

5. Uvědomujeme si, jak se spojení blíží a že nás jako dosud malý seniorát čekají velké změny. Víme, že musíme řešit praktické otázky úvazku seniora na sboru a v seniorátu, počtu členů seniorátního výboru, výše seniorátních reparatic, případného seniorátního úvazku. Nemáme tady velké zkušenosti, pomohlo by nám, kdybychom o tom mohli sdílet zkušenosti.

Daniel Matějka ml., senior Horáckého seniorátu

1. V našem případě jde čistě o sloučení dvou stávajících seniorátů – Jihočeského a Horáckého.

2. Už dochází k propojení kalendářů a sdílení pozvání, měli jsme společnou pastorálku, chystáme na září velkou seznamovací dvoudenní akci, sobotní den ve festivalovém stylu, neděli ►

s bohoslužbami podobnější obvyklým církevním setkáním. Zároveň tušíme, že je tu více témat, které co do organizace seniorátu potřebujeme otevřít.

3. Myslím, že naše dva konkrétní senioráty, které se mají sloučit, si nejsou příliš vzdálené: zbožností, lidským přístupem, nakonec ani geograficky mi to nepřijde tak zlé. (Ale to je možná tím, že bydlím uprostřed toho plánovaného celku.) Rozdíl vidím v tom, že Jihočeský seniorát byl opravdu malý a to umožňovalo spoustu věcí domlouvat lidsky, podle potřeb, aniž by se vytvářely příliš pevné systémy fungování. Horácký seniorát také není z největších, ale něco už se muselo řešit systémově, např. rozdělování seniorátních repartic. Soucítím s Jihočechy, že v tomto možná přijdou o kus svého „útulna“.

4. Tady si dovoluji být osobnější. Lidsky se těším na kolegyně a kolegy z Jihočeského seniorátu, že budeme více v kontaktu. Mnohé vazby sboru v Moravci, kde sloužím, ale i mé vazby osobní, dost míří do Jihočeského seniorátu. Horácký seniorát z mého pohledu netrpěl nějakou krizí, která by se snad sloučením seniorátů vyřešila. V tomto přechodném čase slučování mám před očima spíš práci, množství potřebné komunikace i rizika, která ten proces přinese. Zároveň to vnímám jako zrušení hranice, která pro mě stejně nikdy nebyla příliš neprostupná.

5. Mám takové svrbění, že celý proces bude ještě o fous komplikovanější, než si ho teď představuji. Ale třeba ne. Téma je na stole už relativně dlouho, synodem přijatá usnesení mi přijdou srozumitelná a návodná, množství detailů se určitě ještě bude řešit.

Matěj Opočenský, senior Pražského seniorátu

1. Poměrně významně. Praha se „dotkne“ severních hranic s Německem. Současných 31 pražských sborů se spojí s dalšími 11 sbory ústeckými a 1 sborem Ochranovského seniorátu sídlícího v Praze 10 – Malešicích. Ale nejen to. Společný seniorát bude mít o dvě severočeská střediska Diakonie ČCE více. Při-

bude veliké krajské město a několik vesnických sborů.

2. Připravili jsme již několik společných setkání. Jeden větší, řekněme takový první velký seniorátní den jsme loni uspořádali v Řehlovičích, a následně i 3 menší setkání. V tuto chvíli v pracovní skupině přemýšlíme, jak bychom mohli prakticky v novém seniorátu fungovat. Chceme se jednou za čas vidět, slyšet, cítit v co největší sestavě a zároveň zachovat specifika obou seniorátů. Skýtá to rozhodně zajímavé výzvy. Na společné pastorálce jsme se shodli, že nás čeká úplně nový formát setkávání. Uvažujeme i o velikosti seniorátního výboru, ale to jsou otázky, které nemáme zodpovězené.

3. Asi že naroste provozní agenda a s tím i rozpočet nebo nárok na čas. Taky že nebude snadné vést daleko větší konventy, pastorálky nebo jiná seniorátní setkávání. Dostaneme se na kapacitu našich možností. Například na společnou pastorálku jsme si museli zamluvit docela velký sál. Chvilí bude trvat, než si vše sedne, ale zásadní důvody k obavě necítím. Hlavní život církve se děje ve sborech. Senioráty jsou věcí služebnou. Organizace seniorátu může významně pomoci, ale také ublížit. Primární zodpovědnost vždy musí nést jednotlivé sbory a jejich představitelé.

4. Praha působí a částečně je (ekonomicky a sociálně) odtržena od zbytku republiky. Tento jev působí i na pražskou evangelickou veřejnost.

Sloučením seniorátů by mohlo dojít k novým vazbám, porozumění a možná i pochopení jiné socioekonomické situace. Naopak sbory na severu by mohly těžit z relativně fungující pražské seniorátní infrastruktury. Praxe ukáže, jak moc půjdou přemostit vzdálenosti a případné rozdíly. Za mě je tahle výzva nejzajímavější. Týká se zásadně podpory sborů, které žijí a rozvíjejí se, ale jsou na hraně ekonomické soběstačnosti. Tady velký seniorát může lépe rozvrhnout podporu a konkrétně ji zacílit.

5. Dobré poradenství, které už teď na vysoké úrovni poskytuje Jan Plecháček. Podpora v přechodovém období. V minulém roce se osvědčilo polovíkendové setkání kurátorů (místokurátorů) v režii ÚCK. Je to zajímavý a přínosný model. Jednou za čas by takové setkání se zástupci ústředí a SR mělo velký význam v propojování církevní veřejnosti.

připravila ARO

MLÁDEŽ

Porada mládeže 2026

V pátek 20. března večer jsme se jako zástupci mládeže z celé církve opět po roce sešli v TJAK v Bělči nad Orlicí na Poradě mládeže.

Program byl nabitý už samého začátku. Kromě seznamovacích her a pobožnosti jsme večer viděli prezentace „slepovaných“ seniorátů, ve kterých byly návrhy na společné akce či budoucí logo. Dále byla možnost zaspívat si Taizé. Kdo zrovna nezpíval, tak hrál hry nebo si povídal, ale rozhodně nešel spát.

Sobotní dopoledne bylo rozděleno do dvou workshopových bloků a jejich nabídka byla opravdu pestrá, takže si každý mohl vybrat, co ho zrovna zajímalo. Někteří se dozvěděli jak na finance na akcích, jiní si zkoušeli připravit pobožnost. V druhém bloku jsme si mohli navštívit krizové situace, které na akcích mohou nastat, či se dovědět od synodního seniora o novinkách z církve zaměřené na mládež. Další mládežníci se účastnili celodopoledního programu „Zážitky společné, prostředí bezpečné“, který se zaměřoval na určování hranic pro bezpečné prostředí a problematiku zneužívání moci.

Po obědě jsme měli relax blok, který nabízel procházku po okolí tábora, volejbal či hudební

dílno. Od 15 hodin se pro zájemce promítal i stream z demonstrace na Letné od organizace Milion chviliek. Poté následovaly debaty

mezi SOMy slepovaných seniorátů o společné budoucnosti. Po večeri jsme mohli zhlédnout různé prezentace – třeba o čem se jednalo na loňském synodu nebo jaká je Pecka (kurz pro začínající pracovníky s mládeží). Po následné pobožnosti jsme se nechali unášet tóny písní ze Svitáku a dobrou náladou z her a přátelských rozhovorů.

V neděli si pro nás připravil bohoslužbu Miki Erdinger. A po následném focení a rozloučení

jsme se opět pomalu rozjeli domů do všech koutů republiky.

Klára Bubeníková, foto: K. Jahodová

LIDSKÁ PRÁVA

Konference v Senátu patřila neviditelným hrdinům

Církev uspořádala pátý ročník lidskoprávního semináře a studentské soutěže

Českobratrská církev evangelická uspořádala v úterý 31. března 2026 v prostorách Senátu Parlamentu České republiky již pátý ročník mezioborové lidskoprávní konference, letos s tématem „Neviditelní hrdinové mezi námi“.

Setkání se konalo v rámci širší iniciativy Mezinárodních dnů proti rasismu, které do Česka zavádí právě Evangelická církev. Záštitu nad konferencí převzal předseda Senátu Miloš Vystrčil.

„Při četbě evangelií opakovaně nacházíme příběhy a výroky, v nichž Ježíš Nazaretský věnuje zvláštní přejnou pozornost lidem, které označuje za ‚nepatrné‘, ‚maličké‘. Oslovuje tím

naše svědomí a bystří naši vnímavost pro ty, kdo jsou takovými nepatrnými mezi námi dnes,“ osvětlil synodní senior Evangelické církve motivace pro pořádání semináře.

Po úvodním vstupu a pozdravu předsedy Senátu Miloše Vystrčila začal první dopolední blok přednášek. V něm vystoupili hlavní řečníci konference – slovenský biskup Evangelické církve a. v. (ECAV) Peter Mihoč či ředitelka neziskové organizace Život 90 Ruth Šormová. Do programu pátého ročníku senátní konference se propsalo i letošní jubileum horní komory parlamentu, která tvoří jeden ze základních pilířů státu již 30 let. O Senátu jako pojistce důstojnosti hovořil ve svém příspěvku synodní kurátor ČCE a bývalý diplomat Jiří Schneider.

I tentokrát organizátoři zařadili cyklus tzv. sedmiminutovek, který se na konferencích v minulých letech osvědčil. Každý z řečníků nejprve krátce představil oblast svého působení, na což navázala společná diskuze. Letos se v rámci formátu představili lidé, kteří se ve své profesi s „neviditelnými hrdiny“ setkávají nebo jimi sami jsou – mezi nimi např. ředitelka brněnského spolku Vesna Barbora Antonová, pěstounka dítěte s handicapem Ivana Součková či klimatický právník Vincenc Bouček.

Tradiční součástí celodenní konference na půdě Senátu je také vyhlášení výsledků studentské literární soutěže. Od konce února do konce března zaslali žáci a studenti z celého Česka a z Ukrajiny své úvahy a eseje, v nichž se zamýšleli také nad tématem důstojnosti.

Studentští hrdinové: učitel, maminka i odbojáři

Celkem dorazilo na sedm desítek soutěžních textů v češtině či ukrajinštině. Myšlenkově i obsahově rozmanité práce se zabývaly tematikou nenápadného hrdinství – těmi byli ve studentských pracích například učitelé, maminka či odbojáři.

Odborná porota vybrala z došlých prací 14 nejlepších, které byly slavnostně vyhlášeny během konference. Mezi hodnotiteli byli stejně

jako v loňském roce profesionálové z nakladatelství Albatros Media, jehož nadace je partnerem soutěže. Do hodnocení se opět zapojili také lidé z ústředí Evangelické církve – Jiří Hofman (tiskový mluvčí), Helena Wernischová (koordinátorka škol EA), Adéla Rozbořilová (šéfredaktorka časopisu Český bratr) a Mikuláš Vymětal (evangelický farář pro menšiny). Ukrajinské úvahy a eseje posuzovali vybraní koordinátoři působící při komunitních centrech a sborech ČCE, kde pomáhají ukrajinským uprchlíkům.

Slavnostní vyhlášení výsledků studentské literární soutěže moderoval ředitel církevního ústředí Martin Balcar. Ceny předal předseda Senátu Miloš Vystrčil a synodní senior Pavel Pokorný společně s biskupem Peterem Mihočem a ředitelkou Nadace Albatros Jindrou Marešovou. Ocenění si odnesli věcné ceny či finanční odměny.

Důležitým rozměrem konference je nabídnout studentům především základních a středních škol možnost načerpat vědomosti i inspiraci od zajímavých aktérů veřejného života. I proto organizátoři každoročně do Valdštejnského paláce zvou nejen studenty a studentky, kteří se zapojili do literární soutěže, ale také žáky některé ze škol zřizovaných Evangelickou církví. Letos do Senátu dorazilo přibližně 40 studentů z evangelické „zdravky“ v Náchodě.

UKRAJINSKÁ ČÁST:

Mladší kategorie (10–15 let)

1. Yurii Zinchuk, Jihlava
2. Aurika Shandyba, Jihlava
3. Svitlana Pukshyn, Jihlava

Starší kategorie (16–21 let)

1. Andrii Kukin
2. Yevheniia Tkachova, Brno
3. Anna Yukchymenko, Pardubice

Zvláštní ceny poroty: Monika Vaňková (Kostelec na Hané), Dorota Skalková (Mořkov)

ČESKÁ ČÁST:

Mladší kategorie (10–15 let)

1. Vera Gotlib, Praha
2. Miriam Kapitánová, Šternberk
3. Jolana Kupsová, Roztoky u Prahy

Starší kategorie (16–21 let)

1. Anežka Vavříková, Moravský Krumlov
2. Ada Šmídová, Praha
3. Alžběta Klonfarová, Kladno

One Day Café

Dobročinné setkání s vůní dále

Již třetím rokem se v našem kostele konalo mezinárodní setkání s názvem One Day Café. Organizuje ho korejská část našeho sboru ve spolupráci se skupinou korejské mládeže ze Soulu.

Tato akce je součástí delšího putování korejských mládežníků po Česku a Slovensku a představuje pro ně příležitost poznat české církve, sdílet zkušenosti a navázat nové kontakty. Naše sborové prostory se na jeden den proměnily v kavárnu. Kromě dobré kávy a zákusků si návštěvníci mohli vychutnat hudební vystoupení mladých českých a korejských umělců.

Součástí programu byl také rozhovor s vystupujícími. Hudebníci v něm hovořili o sobě, své cestě k umění i o svých současných umě-

leckých zájmech a inspiracích. Zájemci se dále mohli zúčastnit výtvarné dílny, prohlédnout si výstavu obrazů s názvem „Prameny křesťanství. Rozhovor obrazů a slov“ nebo se nechat vyfotit v tradičním korejském oděvu. Výstava představila obrazy inspirované Biblií, které byly doplněny texty křesťanských teologů. Vznikl tak jedinečný dialog mezi obrazem a slovem, který návštěvníky vedl k hlubšímu zamyšlení nad kořeny křesťanské víry.

Výtěžek z této akce byl věnován dobročinné organizaci Women for Women na projekt „Obědy pro děti“, tedy na hrazení školních obědů dětem, jejichž rodiče si je nemohou dovolit zaplatit. Příští setkání je naplánováno opět na začátek února.

Ondřej Kolář, foto: archiv FS Kobyličky

DIAKONIE

*Informacemi nešetříme. (Středisko Diakonie
v Jablonci nad Nisou.)*

foto: A. Šůra

Otevřeno o víkendu a pomoc s bydlením

Diskuze o kvalitě služeb v Diakonii

Štefanův táta bere pervitin. Závislosti se nezbavil ani ve vězení, kde si odse- děl pár měsíců. Když se z vězení vrátil domů, Štefanova maminka odmítla dál sdílet jednu domácnost s drogově závislým partnerem. Sbalila se a odešla. Opustila nejen partnera, ale i své děti. Kde teď žije a s kým, nikdo neví.

Štefanovi je devatenáct a převzal zodpovědnost za rodinu. Má na starosti domácnost s nespolehlivým, drogově závislým tátou a čtyřmi mladšími sourozenci. Společně žijí na několika málo metrech čtverečních na obytně. Štefan pracuje, většinou načerno, aby rodina zaplatila jídlo a nájem. Formálně Štefan ještě studuje na učilišti, ve skutečnosti už ale školu dávno vzdal. Rád by pracoval trvale, legálně a na smlouvu. Netuší ale, jak toho docílit. Také zvažuje, že by za většimi výdělky vyrazil do zahraničí. Bojí se však opustit sourozence. Žije v permanentním stresu. Občas ho rozpouští alkoholem, příležitostně bere drogy. Táta mu radí, ať se živí jako jejich dealer. Kamarádi také – v drogách se přece točí snadné a velké peníze. Takový způsob obživy Štefan odmítá. Zatím.

Obrovské množství informací

Postava Štefana není reálná. Pracovníci a pracovnice nízkoprahových klubů Diakonie Jablonec nad Nisou ji ovšem vytvořili jako modelový příklad na základě zkušeností s reálnými klienty. V únorovém odpoledni se sešli proto, aby se na chvíli odpojili od svých každodenních pracovních povinností a společně dali dohromady kritéria, jak svou službu učinit pro klienty lepší.

Obdobných diskuzí už proběhlo ve službách a školách Diakonie na sedmdesát a další pokračují. Postupně se do nich zapojí na 1000 pracovníků a pracovníků Diakonie. Mají se zamyslet nad svými klienty a představit si jejich potřeby. Mají si také oživit své nejlepší zkušenosti a přijít na to, jak je posunout dál.

Shromáždí se tak obrovské množství informací, které vychází ze zkušeností nejen pracovníků a pracovníků, ale také klientů a jejich rodin a postihují nejlepší živou praxi Diakonie. Tu chce nově Diakonie zahrnout do systému podpory kvality. Upraví podle ní mentoring, zahrne ji do vzdělávání.

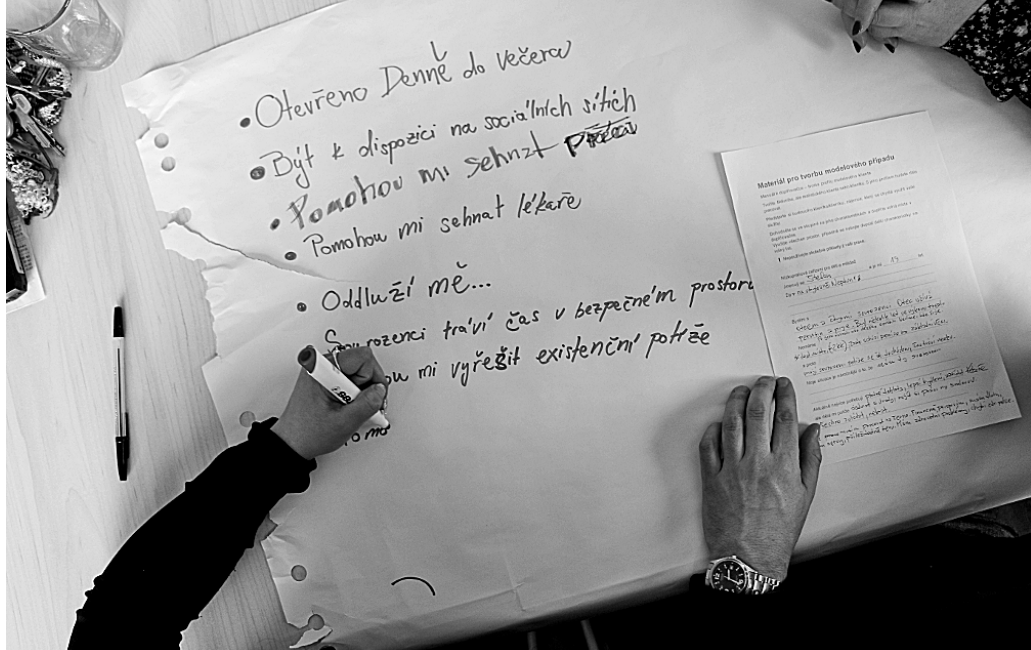
Neomezujte se a buďte konkrétní

Nízkoprahové kluby slouží dětem a mladým lidem, kteří doma nemají podpůrné zázemí a vyrůstají podle zákonů ulice. Často prožívají velmi drsné příběhy. Nízkoprahové kluby jim proto nabízejí bezpečné prostředí. Pracovnice a pracovníci nízkoprahů zase pomocnou ruku.

Na začátku dnešní diskuze si tedy modelové zpřítomnili, kdo jsou jejich klienti a s jakými obtížemi se potýkají. Pod vedením facilitátorky přecházejí do další fáze. Mají vymyslet ideální nízkoprahový klub. Termín „ideální“ je míněn doslovně. Není potřeba se ohlížet na finance, na platnou legislativu, která v leccems pokulhává, ani na personální či prostorové možnosti. Vymýšlí se ideální služba klientovi na míru. Proces má jedinou podmínku: ať jsou návrhy co nejkonkrétnější.

Týmy nízkoprahových klubů se rozdělí na dvě skupiny. Během vyměřených třiceti minut sázejí na papír nápady. Vyplývá z nich jedno-

značná zpráva: nízkoprahový klub je pro řadu klientů jediný pevný a spolehlivý bod jejich života. Od klubu mívají klienti maximalistická očekávání. Jeho pracovnice a pracovníky vidí jako experty na všechno: vyznají se v systému dávek, doporučí, jaké perspektivní obory studovat, umí doučovat kterýkoliv předmět od chemie až po francouzštinu. Jsou dobří psychologové i kamarádi, kteří mají vždy čas na pokec. Na sociálních sítích jsou k dispozici klientům a jejich dotazům 24 hodin denně 7 dní v týdnu.

Samotný klub má ve výbavě taneční sál, posilovnu, fotbalové hřiště a sportoviště, wellness, hudebnu, kino, bowlingovou dráhu, místnost pro trénink boxu a dalších bojových sportů. Klub má přes den otevřeno po dobu dvanácti hodin, dvojnásobně oproti tomu, co dnes reálně nabízí.

Bitky o víkendu

Shromážděné maximalistické představy mohou působit úsměvně. V diskusi však mají velký smysl. Když se nenecháte svazovat běžnými limity a pak se zamyslete nad tím, co všechno vás napadlo, můžete přijít na potřebná a velmi realistická opatření. Řadu návrhů, které byly na stole, z něj tým nízkoprahových klubů jab-

lonecké Diakonie opět shodil. Už jen z toho důvodu, že kluby mají své klienty podporovat, ale ne je všestranně pečovat.

Pokud však jde o otvírací dobu klubů, u té se pracovnice a pracovníci pozastavili. Kluby totiž mají o víkendu zavřeno. Přitom právě o víkendu mají děti a mladí lidé, kteří vyrůstají podle zákonů ulice, nejvíc volného času a často si s ním neví rady. Bezradnost někdy řeší bitkami, alkoholem či drogami. Na to, aby klub měl otevřeno i o víkendu, nemá v současnosti jablonecká Diakonie ani finance, ani lidi. Pro budoucnost se to ale jeví jako důležité opatření. Stálo by za to na něm zapracovat, shodují se týmy klubů.

Hodně lidí, málo metrů čtverečních

Mezi další důležité body, na kterých panuje v debatě shoda, patří otevřenost pracovníků a pracovníků klubů a jejich široká orientace v problémech, které návštěvníci klubů řeší. Pracovnice a pracovníci poradí, jak jednat s úřady či jak si najít lékaře. Podpoří při spolupráci se školou. Dovedou také zprostředkovat finanční podporu pro školní obědy či školní akce. Klub má být také pro klienty prostorem zdravého odreakování od vlastní složité životní situace. Nabízí klientům ►

možnost někam vyrazit včetně poznávacích výjezdů do zahraničí.

Jako obzvlášť důležitá se v debatě ukázala otázka bydlení. To se v posledních desetiletích přesunulo z kategorie základní potřeby do kategorie investiční komodity. Pociťujeme to všichni. Lidé ze sociálně znevýhodněného prostředí tak, že žijí ve stále větších počtech na stále menších metrech čtverečních. Nevědí, jak vypadá soukromí. Nemají vlastní prostor, kde by mohli být sami se sebou, a ještě více je to vyhání na ulici. Je pro ně téměř nemožné sehnat si vlastní bydlení. Když už si ho seženou, nemají návyky potřebné k tomu, aby si ho udrželi.

Tým nízkoprahových klubů jablonecké Diakonie proto přemýšlel o rozšíření služeb tak, aby své klienty ve věci bydlení podpořil. Znamenalo by to například zřídit službu domu na půl cesty určenou pro mladé lidi, kteří potřebují podporu na své cestě k samostatnému životu. Znamenalo by to také zapojit se výrazným hlasem do formování politiky bydlení.

Různorodost ke službám Diakonie patří

Nejvýraznější debata, která proběhla na závěr, se týkala takzvaných spirituálních potřeb. Návrhy, které vzešly z diskuze, se totiž v závěru prověřovaly komplexním modelem, který člověka chápe z hlediska jeho biologických, psychologických, sociálních a spirituálních potřeb. Spirituální potřeby jsou chápány v širokém slova smyslu. Patří k nim jakékoliv rituály, sváteční dny, ale také vize budoucnosti, naděje a zážitek smyslu.

Pohledy pracovníků a pracovníků se lišily. Podle některých v klubech na spiritualitu ani nedojde, protože klienti řeší základnější problémy. Často nemají co jíst, kde se v klidu učít do školy. Proti tomu se ozývala oponentura. Uživatelé klubů spirituální a existenciální otázky zajímají. Záleží spíše na pracovníkovi či pracovníci klubu, zda se chtějí do takových témat pouštět. Agnostici spíše nechtějí, lidé v širokém smyslu věřící spíše ano.

To není problém. Různorodost ke službám Diakonie patří. Je však dobré o tom vědět. Proto se o kvalitě námi poskytovaných služeb bavíme.

Adam Šůra

ROZHOVOR S NARATIVNÍM DESIGNÉREM JIŘÍM B. KOTHEROU

Církevní motivy mají pro hráče punc exotiky

Jak se píší příběhové linky pro hru o českém středověku

Herní série Kingdom Come: Deliverance (KCD) z dílny české firmy Warhorse Studios je hitem už od roku 2018, kdy vyšel její první díl. Dobrodružství mladého kovářského syna Jindřicha z českého venkova počátku 15. století si díky autenticitě, důmyslnému zpracování i komplexitě herního světa rychle získalo fanoušky po celém světě. Ještě větší úspěch následoval s druhým dílem, který vyšel loni v únoru. Jak taková hra vzniká? Jak se připravují jednotlivé questy (série úkolů – z angl., pozn. red.)? A proč se při tom může hodit studium teologie? Nejen to nám prozradil narativní designér Warhorse Studios Jiří B. Kothera.

Děj obou dílů hry Kingdom Come: Deliverance se odehrává v dubnu 1403 na dost „zapadlých“ místech, ve vesničkách v Posázaví nebo na Trosecku. To nezní úplně jako předpoklad pro trhák. Proč vývojáři zvolili zrovna tohle období a místo? Čím je přilákala?

V tom je několik faktorů. Některé jsou dané přístupem ke tvorbě konkrétní hry, jiné jsou dané už pro prvotní nápad. V drtivé většině her hráč zachraňuje svět, je ten vyvolený. KCD je trochu opačný přístup. Čím obvyčejnější věci se snaží hra zpracovávat, tím atraktivnější v rámci plejády her vlastně je. KCD I vyšlo v době, kdy ještě nebylo moc her o „obyčejnosti“. Největší

značky byly Elder Scrolls, kde se zabíjejí draci, nebo Mass Effect, kde se lítá vesmírem. A na jednu přijde hra, která zpracovává českou středověkou vesnici a přírodu. Ale zpracovává ji nádherně. Pro Čechy je to ještě atraktivnější v tom, že si řeknou: „No jo, to je tady u Sá-zavy!“

Tím se dostáváme k přístupu ke tvorbě hry samotné. Byla to snaha o maximální imerzi – ponoření se do hry. Je zpracovaná z pohledu první osoby, takže se hráč nedívá postavě na záda. Tehdejší grafika už umožňovala takovou úroveň zpracování, která s přimhouřenýma očima vypadala jako realita. A pak je to hlavně autenticita ve zpracování. Například se s mikrofonom jelo do lesa v Posázaví nasbírat ruchy přesně těch ptáků, kteří se tam vyskytují v roční době, kdy se hra odehrává. Ne podle tvorby herní lokace, ale podle reálných principů fungování světa a meliorace středověké krajiny se vytvořilo prostředí, do kterého jsme potom zasadili příběh.

Jedním z hlavních kréd vývojářů bylo vytvořit „středověké RPG bez draků“ – tj. svět bez magie a nadpřirozena. Byla to při tvorbě hry spíš výhoda, nebo nevýhoda?

Jak pro koho. Spousta vývojářů ve Warhorse je zaměřená spíš na fantasy a sci-fi. Středověk člověka strašně omezuje. Na stranu druhou to je obrovská výhoda, pokud si člověk není jistý v rámci zápletky nebo ve věci týkající se hmotné kultury – protože už to někde je. Historický přístup je dvojitý v tom, že tvůrce nevymýšlí ►

Jiří B. Kothera

nic, co by neexistovalo. To zároveň znamená, že vždycky bude svět i to, co se v něm děje, sedět.

Ve hře se objevuje řada reálných míst i postav, např. hrad Trosky, Sázavský klášter, Jan Žižka nebo král Zikmund. Vtisknout jim realistickou podobu vzhledem k časovému odstupu více než 600 let asi nebylo jednoduché.

Tady budu mluvit za kolegy, sám tak dlouho u hry nejsem. Ten časový odstup a to, že u postav známe jen osnovu jejich života, je hezké v tom, že si spoustu věcí musíme domýšlet. I tak se ale držíme historického jádra. Když máme postavu v r. 1403 a víme, že umřela v r. 1410, tak ji nemůžeme „zabít“ v rámci nějakého questu, ale musí přežít. Její osobnostní rysy ale můžeme, samozřejmě v mezích, upravovat, pokud to není nějaká její vyloženě definující charakteristika.

Zajímala by mě expertíza tvůrců při zpracování historických souvislostí. Z jakých zdrojů jste čerpali? Měli jste nějaké odborné konzultanty?

U příprav KCD I byl jako konzultant i historik Petr Čornej, také díky němu je historičta hry na vysoké úrovni, byť má stále technické limity. Jinak máme přímo ve firmě historičku Joannu „Asiu“ Nowak, která naše nápady od-

borně koriguje a konzultuje s dalšími historiky, univerzitami, muzei i ústavy a prověřuje historická fakta. Co se týká historicity ve hmotné kultuře, občas musíme některé věci domýšlet, ale opět s citem. Nevymýšlíme nové věci, jen upravujeme již existující – pokud si nejsme jistí, v jaké formě se něco v naší době na daném místě objevovalo, vezmeme nálezy z podobných míst a zkusíme v rámci nějakých průniků vymyslet, jak to mohlo být. Když se pozorný hráč podívá do Sedleckého kláštera, všimne si, že jedno okno je vypůjčené z Břevnovského kláštera. Patky sloupů jsou posbírané z jižních Čech. Je to takový nenápadný amalgám.

Pohybujeme se ve středověku, takže církev hraje ve světě hry přirozeně velkou roli. Jak jste k náboženským motivům při psaní příběhu přistupovali, aby byly pro hráče zajímavé a nepůsobily těžkopádně?

Člověk, který se věnuje teologii nebo religionistice, si všimne, že spousta věcí je zjednodušená. Ne proto, že bychom nevěděli, jak to funguje, ale spíš proto, že náboženský kontext a uvažování dnešního člověka už je od toho 600 let starého naprosto odlišný. Kdybychom řešili ta témata, která měli na mysli lidé přelomu 14. a 15. století, vznikl by sice možná historicky

přesný příběh, ale dnešnímu člověku vůbec nic neřekne. Seriály, filmy i hry jsou hlavně o emocích. A ty musejí brnkat na něco, co člověk zná. KCD je ukázkou toho, že církev nefungovala tak, jak si představujeme z groteskního středověku, kde jenom prší, hraje metal a inkvizice upaluje každého na potkání. Ale zároveň nemůžeme zacházet úplně do hloubky, byť bychom v některých místech velmi rádi.

Evangelická stopa ve hře

Evangelické publikum by mohla herní série Kingdom Come: Deliverance zaujmout nejen tím, že se v ní hráč setká s Janem Žižkou, může číst Husovy spisy nebo pátrat po Valdenských.

Evangelickou stopu nese i samotná hra. Jedna z postav v KCD I mluví hlasem brněnského herce Láryho Hausera, v KCD II zase zní hudba, která se nahrávala v čáslavském evangelickém kostele. A na testování hry se podílel i farář Jonáš Zejfart.

Čekala bych, že tak výrazná přítomnost církevního kontextu hráče otráví. Čím si vysvětluješ, že pro ně byla i tahle rovina atraktivní?

Já si myslím, že je to pro ně exotika. A zároveň je to něco, co znají. V Česku lidé pořád potkávají stovky let staré kostely, hřbitovy, Boží muka a další relikty staré doby. A to známe si propojí s tím, co je pro ně vlastně nové – třeba řeholní život nebo klášterní hierarchie. Řeknou si, že něco podobného pravděpodobně prožívali jejich předkové. Je to podobné, jako když je u filmu napsáno, že je podle skutečné události. Funguje na člověka úplně jinak než film smyšlený od A do Z.

Ve Warhorse pracuješ jako narativní designér. Jak ses ke spolupráci s vývojářským studiem dostal? Co musí takový člověk umět?

Můžu říct jen svůj osobní příběh, protože každý máme úplně jiný. Já jsem dlouhá léta nějakým způsobem inklinoval k husitství, jak v rámci Husitské teologické fakulty, tak v rámci rekonstrukce – tedy „re-enactmentu“, jak se tomu dnes hezky česky říká. Jsou to ti chlápíci a dámy, kteří se věnují ožívování historických prostor nebo rekonstruují bitvy. Měl jsem to štěstí, že jsem narazil na velmi kvalitní lidi a naši partě se daří celkem slušně existovat. Jezdíme po celé Evropě, ročně pořádáme několik vlastních akcí na Malešově nebo v Trocnově. K tomu mě celou dobu bavilo hrát a posléze i psát larp (z angl. live action role playing, forma interaktivní zábavy, při níž účastníci v kostýmech ztvárňují určité postavy a společně improvizují příběh v reálném čase, pozn. red). Už dvacátým rokem připravujeme dětský larpový tábor Černobor. K Warhorse jsem se dostal vlastně velmi jednoduše. Odpověděl jsem na inzerát a splnil pár testů a úkolů. Chvilí se nic nedělo, ale potom mě pozvali k pohovoru.

Můžeš čtenářům dát nahlédnout do zákulisí a trochu popsat, jak tvoje práce vypadá? Jak se tvoří příběh hry nebo jednotlivé úkoly?

Je to hromada mikromanagementu. Není to vůbec tak vzrušující a zajímavé, jak to zní. Ale je to hrozně naplňující v tom, že člověk tvoří od základů něco úplně nového a má k tomu tým skvělých lidí. U KCD II vypadala tvorba příběhu tak, že se nejdřív napsala základní příběhová kostra. Vlastně taková neotesaná socha. A jednotliví designéři pak ten materiál otesávají, vymýšlejí jednotlivé detaily a navazují je na sebe, aby celý ten příběh dával smysl. Každý z designérů pak má na starost jeden nebo více questů. Dostane nějakou základní anotaci, na které jsme se všichni shodli, a musí vymyslet všechno kolem – kde se to má stát, s kým se hráč setká... Pak napíše kostru příběhu a dialogy. Ty jsou největší alchymie. Máme na ně program, ve kterém se zobrazuje jejich struktura, jednotlivé věty a repliky, které postavy říkají. ►

tržiště v Kutné Hoře (KCD II)

Vymýšlíme, na co by se hráč mohl chtít zeptat, co by mohl chtít řešit, aby dialog dával smysl a zároveň úplně „neulítl“. A když máme aspoň zhruba příběh, postavy i dialogy, je třeba to všechno umístit na konkrétní místo. A potom všechno dokola zkoušíme a ladíme, aby to fungovalo, jak potřebujeme.

Jiří B. Kothera je absolventem religionistiky a teologie na Husitské teologické fakultě. Prolínání technologií, počítačových her a náboženství se věnoval již od bakalářského studia. Kromě toho již bezmála 20 let rekonstruuje život první poloviny 15. století v Čechách, zejména v rámci projektu Gléva Jana Smiřického. Ve volném čase připravuje dětský larpový tábor Černobor, věnuje se také divadlu. Několik let pracoval jako historický poradce v AR a VR projektech v Krušnohoří, učil a přispíval do časopisu Dingir, nyní pracuje jako narativní designér ve firmě Warhorse. Je členem Československé církve husitské.

Zužitkoval jsi při práci na hře to, že máš vystudovanou Husitskou teologickou fakultu?

Neuvěřitelně! Vždycky jsem si říkal, že je to fajn škola, ale že možnost uplatnění s ní bude mizivá. A ve Warhorse je to první místo, kde – kromě historických akcí – můžu používat ty vědomosti, které jsem se tam naučil o fungování církve, teologii, religionistice, historii a dalších věcech.

Oba díly hry získaly skvělé ohlasy jak od odborníků, tak od hráčů. Jen rok od svého vydání se prodalo přes 5 milionů kopií KCD II. Čím si celosvětový úspěch hry o obyčejném klukovi z českého středověkého venkova vysvětlujete?

Myslím, že je obrovská díra na trhu nejen co do prostředí, ale i způsobu hraní. To, co někteří lidé odsuzují (např. ukládání hry skrze sejvovici, vcelku těžké souboje, náročné questy), je zároveň pro velkou část publika lákavé. Je to hra, která člověku nedá nic zadarmo, ale zároveň může fungovat jako simulátor té doby. Už jen tím, že hráč kove, loví zvěř, shání jídlo, prodává věci obchodníkům apod., prožívá středověký život. Pak je to samozřejmě scénář a questy. Myslím, že jsou velmi dobře napsané, jsou tam emoce i humor. A nechybí tomu ani lidský rozměr – postavy nejsou jen NPC, ale žijí a mají nějaké pozadí v rámci světa, který obývají.

O čem série Kingdom Come: Deliverance podle tebe osobně je?

Je to hra, kterou si každý může udělat trochu po svém. Je to trochu pohádka o hloupém Honzovi. Je to v pozitivním slova smyslu středověký luna-park. Je to interaktivní zajímavá učebnice toho, že středověk vypadal jinak, než si myslíme. Je to skanzen, muzeum hmotné kultury. Je to prostě super hra.

připravila **Adéla Rozbořilová**, foto: ARo, plaion.com

Vážení a milí přátelé...

Výbor z dopisů českého teologa, starozákonního biblisty, religionisty a vysokoškolského učitele prof. Jana Hellera, mj. člena skupiny překladatelů, jež dala vzniknout českému ekumenickému překladu Bible, vyšel závěrem loňského roku ve vydavatelství Kalich pod názvem *Otevřené nebe a otevřená srdce*. Radí se po bok mnoha dalších edic dopisů jiných českých i světových osobností. Přesto mezi nimi vyčnívá v několika podstatných rysech, které z něj dělají v této kategorii výjimečnou publikaci a stojí za to je výslovně zmínit.

Díky tomu, že editoři v čele s Mikulášem Vymětalem čerpali z pramenného základu v bohatém archivu Hellerovy korespondence, který prof. Heller systematicky vedl po celý svůj dospělý život, se souhrn všech dopisů otištěných v této knize stává téměř úplným a velmi širokým odrazem Hellerova životaběhu od raného dětství po penzi. Výbor je chronologicky řazen po jednotlivých desetiletích 20. století a reflektuje postupný vývoj a zrání osobnosti a názorů věhlasného starozákonníka. Každý desetiletý oddíl je uveden několika odstavci, které čtenáře stručně uvádí do Hellerova života v daném desetiletí. Skrze ně se pak čtenář lépe orientuje v otištěných dopisech a chápe jednotlivé souvislosti. Přesto bych čtenáři, který o prof. Hellerovi slyší poprvé a chtěl by jeho život poznat blíže, doporučil k přečtení také Hellerovu autobiografii *Podvečerní děkování* (Vyšehrad, 2005), z níž

editoři výboru v těchto úvodech čerpali. Stručné úvody na začátku kapitol totiž samy o sobě nemusí být vždy dostatečným vhladem do jednotlivých etap Hellerova života, naopak paralelní čtení s vlastním životopisem může poskytnout velmi zajímavé srovnání.

Výbor obsahuje povětšinou vlastní Hellerovy dopisy a odpovědi na dopisy cizí – ty už však Heller nearchivoval. Do jeho komunikace s rodinou, přáteli a kolegy tak můžeme až na několik výjimek nahlédnout pouze z Hellerovy perspektivy. Z toho důvodu místy chybí pro uvedení do kontextu potřebná reakce druhé strany, se kterou Heller v dopisech hovoří, a čtenář si tak musí kontext domýšlet. To však naštěstí není překážkou pro vhlad do Hellerova uvažování, o který jde editorům výboru především. Jak na slavnostním uvedení knihy v loňském listopadu na Evangelické teologické fakultě řekl Mikuláš Vymětal, výbor lze číst nejen chronologicky, ale také podobně jako sbírku básní, tj. nalistovat náhodný dopis a jím se potěšit. To je možné především díky Hellerově vycizelovanému a poetickému jazyku, svéráznému humoru a promyšlené výstavbě každého z listů. Knihu navíc doplňují dopisy k nedožitým stým narozeninám prof. Hellera od jeho žáků, přátel a příbuzných.

Ve srovnání s jinými knihami svého žánru je tato kniha výjimečná nejen rozsahem, ve kterém pokrývá podrobně Hellerův profesní i osobní a soukromý život. Vymyká se především svým zaměřením na osobnost evangelického teologa, která je vedle různých politiků, umělců a vědců, jejichž dopisy se vydávají často v dialogu s jejich přáteli nebo kolegy, přece jen výjimkou. Zároveň nevynechává díky mnoha podrobnostem a pečlivému výběru dopisů žádný z aspektů Hellerovy osobnosti. Skrze korespondenci se s ním setkáváme v různých životních rolích a situacích, ať už komických ►

či smrtelně vážných. Výbor se v žádném případě nesnaží vystavět Hellerovi neosobní pomník z mramoru (byť je jasné, že k nedožitým stým narozeninám chtějí editoři, mezi nimiž nechybí jeho žáci z teologické fakulty nebo Hellerovi příbuzní, vzdát poctu). Naopak představuje prof. Hellera nejen jako váženou osobnost

svého oboru, ale také jako člověka se vším, co k lidství patří.

Heller, Jan, Vymětal, Mikuláš (ed.). Otevřené nebe a otevřená srdce: Výbor z korespondence. Praha: Kalich, 2025.

Alexander Koukol

RECENZE

Beze studu, ale ne bez napětí

Otázka lidské sexuality byla v křesťanských dějinách až příliš často spojována s pocity viny, studu a přísné regulace. Nový titul nakladatelství EMAN, nesoucí výmluvný název *Beze studu a krásně*, přináší jiný pohled: etiku „blízkou životu“.

Sexualita je zde chápána jako životní energie v nejšířším slova smyslu. Kniha se nevyhýbá tématům, která v církevních kruzích občas vyvolávají neklid – ať už jde o sexuální výchovu, různorodost sexuálních orientací a identit nebo o otázku tělesné rozkoše jako legitimní součásti křesťanského života. Nejde o levnou liberalizaci, ale o biblicky i teologicky hluboce ukotvenou evangelickou etiku, která bere vážně člověka v jeho celistvosti. Teologická reflexe je navíc propojena s praktickými poznatky z dalších oborů, jako je psychologie, sociologie, antropologie či právo.

Sexualita je prezentována jako integrální součást našeho „já“, skrze kterou zakoušíme blízkost, zranitelnost i hloubku vztahu k dru-

hému člověku. Autoři se odvážně ptají, jak může církev v těchto tématech mluvit srozumitelně v 21. století: jak doprovázet dospívající, být bezpečným přístavem pro lidi s menšinovou sexuální orientací a jak posilovat vědomí, že naše tělo je skutečně „chrámem Ducha svatého“.

Kniha se rovněž věnuje konkrétním otázkám: sexualitě mimo manželství, otázkám identity, selhání a novým začátkům. Ve všech těchto oblastech volí přístup, který zdůrazňuje lidskou důstojnost a odmítá stigmatizaci. Zvláště v pastorační rovině je tento důraz cenný a může inspirovat citlivější praxi i v českém prostředí. Otevřenost, s níž autoři přistupují k tradičním hranicím, však klade na čtenáře určité nároky: kritéria jako „neubližovat“ či „jednat odpovědně“ zůstávají záměrně obecná a nechávají prostor pro osobní rozlišování. Pro někoho to bude vítaná svoboda, pro jiného výzva hledat pevnější opěrné body.

Zajímavé, a pro někoho kontroverzní, jsou kategorie sexuality „sporné“ a „destruktivní“, které publikace předkládá v závěrečné části. Mezi „spornou“ (nikoli destruktivní) sexualitu zařazuje kniha například sexuální práci, pornografii, cyber-sex nebo sadomasochismus, vždy s patriční argumentací. Za destruktivní sexualitu je pak považováno vše, co souvisí se sexualizovaným násilím v jakékoli vztahové formě.

Text má zajímavou genezi i v relativně liberálním německém evangelickém prostředí: pů-

vodně měl vyjít jako oficiální memorandum Evangelické církve v Německu (EKD), k čemuž nakonec po zkušenostech s jiným prohlášením EKD nedošlo. Tvůrčí tým tak etiku vydal samostatně. Díky tomu text zůstal čtivý a srozumitelný, a ač stojí na pevném odborném základu, je svou formou otevřený širokému spektru čtenářek a čtenářů. Knihu, kterou do českého prostředí uvedl a přeložil Jiří Šamšula, připravila skupina německých teoložek a teologů pod vedením profesora Petera Dabrocka. Jak autor překladu poznamenává, jedná se v českém prostředí o unikátní pohled z evangelické perspektivy, který doplňuje spíše konzervativní současné názory z prostředí římskokatolického či evangelikálního.

Beze studu a krásně je tak důležitým příspěvkem k tématu. Nabízí se otázka, zda by nebylo prospěšné, aby podobná práce vznikla i v českém kontextu – reflektující naše sociální, historické a právní souvislosti, stále však otevřená a poctivá ve své teologické perspektivě. Každopádně: pro toho, kdo chce o lidské intimitě přemýšlet s nadějí a bez úzkosti, bude tento titul osvěžujícím pramenem.

Dabrock, Peter; Augstein, Renate; Helfferich, Cornelia; Schardien, Stefanie a Sielert, Uwe. Beze studu a krásně: evangelická sexuální etika blízka životu. Přeložil Jiří Šamšula. Praha: EMAN, 2025.

Pavel Hanych

DOPISY ČTENÁŘŮ

Já a povolání, povolání a já?

Zpověď bývalého vikáře

Už od útlého mládí jsem (pod vlivem různých duchovních programů i mládežnických společenství) toužil po povolání. Povolání v duchovním slova smyslu, povolání od Boha.

I proto jsem asi tak od čtrnácti patnácti let začal zvažovat farářskou dráhu. Ne proto, že bych měl pocit, že by toto zaměstnání bylo automaticky „svatější“ a lepší než zaměstnání jiná. Ale dávalo mi smysl sloužit Bohu a lidem v církvi... tedy v případě, že při tom zaslechnu Boží hlas; tím jsem si to podmínil. A pokud by mě Bůh volal k něčemu jinému, byl jsem odhodlán jít jinam.

Roky ovšem plynuly a Boží hlas nepřicházel, k farářské práci ani k ničemu jinému. „Tak já to zkusím,“ řekl jsem si, „půjdu na ETF, konečně mě farářina láká, dává mi smysl a třeba Boží hlas zaslechnu během studia.“ Nezaslechl jsem. A naopak jsem se čím dál více potýkal s otázkou, jestli se mnou není něco špatně, když

necítím to, co bych asi měl cítit; když je mé přesvědčení tak slabé a nejisté.

Během studia jsem ovšem došel k názoru, že Boží hlas možná nezní tak, jak bych čekal. Že třeba Božím hlasem bylo prostě to, že jsem si tuto cestu vybral, že mi to celou tu dobu „dávalo smysl“.

Postupem času jsem však začal zjišťovat, že mi vedle farářské dráhy dávají možná ještě větší smysl jiné věci, například v manželství, kde jsem se „našel“ v podpoře mé ženy, péči o ni, společném životě, společných projektech... A navíc i to, že některé věci, které mi dávají smysl ve farářině, mi ho stejně tak mohou dávat i jinde. Zároveň jsem poznal, že farářské povolání je natolik specifické, náročné a zatěžující pro rodinu, že je otázka, jestli je pouhé „dávání smyslu“ dostatečný důvod.

Ocitl jsem se tedy zpátky u otázky: volá mě Bůh k něčemu? A pokud ano, jsem schopný to rozpoznat? Nebo se Boží vůli snažím poznat ►

jen proto, abych si tím ulehčil nebo ospravedlnil své osobní rozhodnutí?

Možný je ovšem ještě jeden pohled. Že totiž Boží povolání není jedna konkrétní věc, kterou si musím vybrat, a tím zahodit ty ostatní. A že povolání nutně nemusí být pouze individuální záležitostí. Vždyť v Bibli si Bůh opakovaně společně vyvoluje i sourozence, manželské páry, nebo dokonce celé rodiny, národy či celou církev.

Možná mě Bůh nevolá k nějakému jednomu vznešenému úkolu. Ale ke šťastnému a smysluplnému životu v celé jeho komplexnosti. Volá mě k tomu, abych svým životem pomáhal šířit principy Božího království tam, kde zrovna budu, v tom, co budu dělat, ve spolupráci s druhými lidmi. A k tomu nutně nepotřebuji oficiální funkci ani talár s tabulkami.

Farářskou cestu jsem nakonec z vážných osobních důvodů opustil. A hledám jinou cestu. Možná bude méně idealistická, méně obdivu-

hodná, méně odevzdaná... ale snad více opravdová, šťastná a tak nějak obyčejně lidská.

Protože ta hlavní cesta, kterou Ježíš v evangeliích ukazuje, je láska. Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly. Miluj svého bližního jako sám sebe. Většího přikázání nad tato dvě není.

Tomáš Pikous, foto: ARO

DOPISY ČTENÁŘŮ

Jednoduchá, prostinká víra

Máme mít víru jako zrnko hořčice. Poslední dobou hodně vzpomínám na svého dědečka, Jaroslava Tlustoše. Měl takovou jednoduchou víru. Prostou. Bůh je láska, Bible je pravda, v neděli se chodí do modlitebny.

Co ty naše moderní diskuze o hlubinách? Někdy nás mohou zavést do hlubin opravdových, ze kterých se těžko navrací na světlo. Když jsem o biblickém textu chtěla polemizovat, dědeček se rozzlobil a řekl mi: „Ty nevěříš, že Bible je pravda?“ Stejně tak mluví i teta Věra: „Víš, já prostě věřím, že to, co je v Bibli napsané, se opravdu stalo.“

Závidím dědečkovi jeho nekomplikovanou důvěru v Boží všemohoucnost. Můžeme se dohadovat o Jonášovi, jestli byl ve velrybě, nebo

dlouze řešit Joba a Satanovy sázky s Bohem. Ale nakonec přeci věříme na zázraky! Miminko narozené z panny. Svět stvořil Pán Bůh.

Nemusíme být odborníci na Bibli a studovat ji a pitvat nožikem. Lepší bude ji vzít srdcem, žít Bibli, nechat se unést Boží láskou, u té všechno dobré začíná. Co si přečtu, podle toho se snažím konat.

Dědeček mi chybí, zemřel před třemi lety. Byl mi vzorem, chodil do ČCE i CB, aby obě církve podpořil. Pomáhal se stavbou modliteben, rád pracoval, uměl i odpočívat. Jeho odkazem se stala prostinká víra, která nehledá nic než Boží blízkost. Ten nejlepší přítel je Ježíš. Krásnou vlast na nebi připravil věrným svým Spasitel.

Anna Billová Šnoblová

Ježíš učitelem

Na začátku každého studia (a tedy i na začátku každého učení) je vhodné vymezit si pojmy, se kterými budeme pracovat. Je to potřebné jednak proto, abychom věděli, o čem mluvíme, a rozuměli si, jednak proto, že takové vymezení hned zkraje vrhne vhodné světlo na otázku, kterou se zabýváme. My dnes totéž uděláme paradoxně na konci tohoto čísla, ale věřím, že to nebude na škodu. Naopak doufám, že krátký dovětek ukáže téma, o kterém jsme spolu na předchozích stránkách četli, z trochu jiného úhlu pohledu.

O Ježíšově učení se především učí jak jinak než na teologických fakultách. A hned na prvních sezeních, která se slavnými profesory budoucí bohoslovci na naší ETF UK absolvuji, padne mimo jiné poměrně banální otázka: Kdo je vlastně onen Ježíš Kristus, o kterém se budeme v následujících letech nemálo bavit? Jaké přívlastky mu můžeme připsat? Za koho Ježíše považovat?

V jednoduchosti otázky se skrývá nejen krása, ale především její nemalá zálužnost. Mému ročníku ji položil děkan Gallus – a potměšile se přitom usmíval. Ani se mu nedivím. Zkuste si koneckonců sami vzít tužku a začněte sepisovat jednotlivé odpovědi, jak vám vytanou na mysl. Na papíře se postupně objeví všelijaké pojmy: Boží syn a spasitel, prorok nebo nábožensko-politický vůdce... Sami uznáte, že jde o dost různorodé charakteristiky.

Vsadím se ale o co chcete, že mezi nimi nebude chybět pojem „učitel“. Tedy Ježíš jako etický a náboženský guru, jako myslitel – tak nějak Ježíše vnímá většinová společnost. Přiznejme si, že nám coby křesťanům se tento pohled příliš nepříčí. Pěkně zapadá do smířlivého obrazu, ve kterém bychom chtěli lidem vně našich kostelů Ježíše (a tak trochu i sami sebe) vykreslit: jako postavu nadanou životní

moudrostí a jedinečnou zkušeností, již předává dál každému, kdo hledá, každému, kdo tluče a doufá, že mu bude otevřeno.

Zní to pěkně, že? Troufám si ale říct, že jestli jsme se tehdy na úvodním semináři měli o Ježíši něco skutečně naučit, byl to fakt, že přiřknout mu roli náboženského učitele zdaleka nestačí. Je pro něj a pro jeho učení příliš těsná. Mluvíme-li o Ježíši a chceme-li jeho učení poznat z křesťanského pohledu, nelze se s učitelskou úlohou spokojit – a to i přesto, že právě kázání a podobství, ve kterých k nám na stránkách Bible promlouvá, jsou tím, v čem se dává lidem nejbliž poznat.

Nemyslím si, že Slovo, ke kterému se hlásíme a z něhož bereme inspiraci pro svůj život, má svou autoritu jen a pouze proto, že jej zhmotnil a naplnil přímo jednorozený Syn Boží. Pravděpodobně by vedle jiných „návodů na život“, které známe od různých koučů, psychoterapeutů, filozofů a dalších moudrých, ale přesto stále jen běžných lidí, obstálo stejně dobře i bez nadpřirozeného zakotvení. Vždyť soucit, empatie a láska k bližnímu jsou docela univerzální hodnoty. Ovšem bez víry v Kristovu oběť za nás život budeme učení, které Ježíš potvrzuje nejen slovem, ale i svým skutkem (tj. svou smrtí na kříži), číst chtít nechtě jinak – a to neúplně.

Alexander Koukol, foto: ARO

Setkání týmu průkopníků, Praha, 13. - 14. 3. 2026.

foto: J. Tomeš

Evangelický měsíčník

ČESKÝ BRATR

vydává Českobratrská církev evangelická

REDAKČNÍ RADA

Šéfredaktorka:

Adéla Rozbořilová

Jazyková redaktorka:

Ester Karásková

Členové: Pavel Hanych, Jiří

Hoblík, Jiří Hofman, Jana

Hofmanová, Ondřej Kolář,

Roman Mazur (synodní rada),

Lenka Ridzoňová, Martin Sabo,

Adam Šůra

NA OBÁLCE

foto: ARo

REDAKČNÍ UZÁVĚRKA

Uzávěrka květnového čísla

ČB 5/2026 je 19. 4. 2026.

VYŠLO

10. 4. 2026

BANKOVNÍ SPOJENÍ

číslo účtu: 236982522/0300 (var.

symbol 980103)

IBAN: CZ93

0300000000179521067

DISTRIBUCE PRO

ZRAKOVĚ POSTIŽENÉ

elektronicky a ve zvukové

podobě: Diakonie ČCE,

Klimentská 18, 110 05

Praha 1, tel.: 222 316 306,

732 324 956

e-mail: szp@scps.diakonie.cz

TISKNE

OPUS v.d.i.

Janáčkovo nábřeží 1075/27

150 00 Praha 5

ČASOPIS

(ev. č. MK ČR E810), vychází 11×

ročně, jednotlivá čísla 45 Kč

roční předplatné 450 Kč

do zahraničí 1300 Kč

Informace o předplatném podá,

objednávky rozšiřuje

(i do zahraničí) redakce.

ADRESA REDAKCE

Jungmannova 9

111 21 Praha 1,

tel.: 224 999 236,

e-mail: ceskybratr@e-cirkev.cz,

Facebook: Český bratr,

instagram.com/ceskybratr

TISKNEME NA ŠETRNÝ PAPÍR:

– suroviny pocházejí pouze

z udržitelných zdrojů s důrazem

na ochranu biotopů

a biodiverzity (papír má

certifikace FSC a PEFC)

– papír neobsahuje toxická

a ekologicky nešetrná plnidla

ISSN 1211-6793

V letošním roce se věnujeme tematickému cyklu s názvem Ježíš ve všedních situacích.

Pobývám už dlouho u toho, kdo nenávidí pokoj.
Promluví-li o pokoji, oni odpovědí válkou.

Pozvedám své oči k horám: Odkud mi přijde pomoc?
Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi.
Nedopustí, aby uklouzla tvá noha, nedřme ten, jenž tě chrání.

(Žalm 120,6-7 a 121,1-3)

Ekologická sekce České křesťanské akademie
ve spolupráci se spolkem Nad Drahaňským údolím,
OS na ochranu památek v Dolních Chabrech,
městskou částí Praha-Suchdol a platformou Take Care

**Vás srdečně zvou
na již devatenáctou**

Ekumenickou bohoslužbu za krajinu

v sobotu

30. května 2026 v 15 hodin

na levém břehu Vltavy,

na zahradě

na Sedleckých skalách

Pouť na bohoslužbu

začíná u kostela Stětí sv. Jana Křtitele

v Dolních Chabrech v 11 hodin a pokračuje

pěšky krajinou se zastávkami.

Prohlídka kostela možná již od **10 hodin**.

Při bohoslužbě v 15 hodin

kázáním poslouží **Matuš Kocian**, farář římskokatolické
farnosti u sv. Matěje v Praze-Dejvicích a duchovní správce
pro Českou zemědělskou univerzitu v Praze-Suchdole.

Účast přislíbili duchovní z dalších církví. Zpěvem a hrou
na kytaru doprovodí **Martin Bárka**.

Po bohoslužbě (cca 15.45)

besedu uvede **Adam Vrchlabský**, doktorand na Filosofické
fakultě Masarykovy univerzity v Brně a člen organizačního
týmu Ekumenické sítě Společný domov, která propojuje
jednotlivce i komunity v péči o Zemi i o společnost v duchu
křesťanské ekoteologie.

Bohoslužba se koná jako obvykle na zahradě na Sedleckých skalách
(GPS 50°08'22.1"N 14°23'32.4"E) nedaleko žlutě značené cesty
ze Suchdola do Roztok. • Pohodlně po rovině (cca 15–20 minut chůze)
je místo dosažitelné ze zastávek MHD v Praze-Suchdole (Budovec 147,
Kamýčká 107, 147). • Je možné také strmě vystoupat od železniční
zastávky Praha-Sedlec nebo od přívozu v Sedlci.

Více na www.drahan.chabry.cz

nebo facebook.com/EkologickaSekceCKA

Duchovní správa u kostela sv. Vojtěcha v Dejvicích zve na

TÝDEN v TAIZÉ

- 1.–9. srpna 2026
- Pro mladé ve věku od 16 do 35 let (ostatní po domluvě)
- Odjezd z Brna, Prahy a Plzně
- Cena za cestu: 2 920 Kč
- Příspěvek za pobyt cca 100 €
- Další informace a přihlášení na e-mailu

cesta.taize@seznam.cz

přihláška